

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

ΑΡ. 48
168

ΕΤΟΣ Δ'

1929

Τη νύχτα
Η πόλη

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞ ΕΤΗΣΙΑΣ ΔΡΑΧ. 70
ΕΞ ΕΤΗΣΙΑΣ ΔΡΑΧ. 10
ΕΞ ΕΤΗΣΙΑΣ ΔΡΑΧ. 5
ΕΞ ΕΤΗΣΙΑΣ ΔΡΑΧ. 25

ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ. : ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52 - 23

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1929

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: 'Εν 'Αμερική M. D. STROM-
MOS 261 W. 58th Str New-York U.S.A., 'Εν Αγγλία—Σουδάν δ. κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Sheikh Soliman Pacha, Alexandria και 'Εν Βελγίω Κορνέ δ. κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΔΗΣ B. P. 445 ELISABETHVILLE CONGO-BELGE

Γενικοί Πράκτορες 'Εν 'Αμερική διά την κατά πόλιν πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
—Όπου δύνανται να αποστέλλονται οι ενδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ

Δίκαια, λογικά, εφάρμοσιμα, ά-
ξια πάσης υποστήριξεως τα αιτή-
ματα των ιδιωτικών υπαλλήλων.
Πρέπει να πάψουν υφιστάμενοι
λευκοί δούλοι στον τόπο μας.
Και πρέπει να μπορέσει να ζήσει
κάπως άνετα, κάπως ανθρωπινά
και ο ιδιωτικός υπάλληλος, όπως
και ο δημόσιος. 'Η άδικες απολύ-
σεις υπαλλήλων, ή παντοία εκμε-
τάλλευσίς των πρέπει να σταμα-
τήση. Αυτό συμφέρει άλλωστε και
τις επιχειρήσεις. Δυσχερестημένοι
και πειναλέοι υπάλληλοι εύδικο-
τε εργάζονται πρόθυμα, εύσυνεί-
δητα και τίμια.

Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Στο Κακουργιοδικείο έγινε την
παρασκευή έβδομάδα μία δίκη άρκε-
τά χαρακτηριστική των καιρών που
ζούμε. 'Ενας γέρος μανδής, μία
γρηά μαμή κι' ένας μπικάλης, ο
γαμπρός τους, όλοι Καρπενισιώτες,
κατηγορούντο για διπλόν φόνο και
ληστεία... Παρέστησαν, ανέφερε το
κατηγορητήριο, δυο μετανάστες στο
μανδίκι τους, τους έσφαξαν, τους
πήραν τα χρήματά τους κι' εξαφάνι-
σαν τα πτώματά τους!...

Σ' άλλη εποχή το έγκλημα αυτό
θ' αναστάτωνε όλόκληρη την 'Ελ-
λάδα. Σήμερα πεινά... Σήμερα συνη-
θίσαμε σ' όλα. Δεν μας συγκινεί
πλέον τίποτε. Διαδίδουμε τα πιο
φριμαστικά έγκλήματα στις εφημε-
ρίδες και... τηρούμεθα και απολαμ-
βάνουμε...

ΑΙΜΑΤΑ Η ΨΕΜΜΑΤΑ ;

Τί είναι αλήθεια απ' όσα γράφονται
περί της δράσεως των κομμουνιστών;
Συνέδρσαν έγκλήματα πράγματι ή
οργάνη ή φαντασία ώρισμένων δη-
μοσιογράφων ; Αι άρμόδια 'Αρχαι
πρέπει να ενεργήσουν συντόμως στην
περίστασι αυτή. Δεν μπορεί ν' ανα-
στατώνεται και να τρομοκρατείται ο
κοσμάκης στα καλά καθούμενα. 'Ε-
γιναν έγκλήματα; Δολοφονία; 'Εγύ-
θησαν αίματα; 'Η είναι όλα...
ψέμα α α α...

ΜΙΚΡΟΠΡΑΓΜΑΤΑ

'Η απόλυσις του διευθυντού της
'Αγγλοαμερικανικής κ. Μανταφούνη
επρόκλεισε αναστάτωση. Γιατί όμως

δυσαναγκάσθουν ή εφημερίδες; 'Ο κ.
Μανταφούνης απελύθη για να...
κατανοήσιν τις υποθέσεις του. 'Ο-
σον έχουν λαμβάνειν απ' την Τρά-
πεζά του, θα πληρωθούν. Και θα...
πληρωθ ή ακόμα και το ρητόν που
λέγει:
'Αρπάξε να φάς, ξέρε να κλέβης,
'Αν θές στον κόμο του να ζής και
(να βασιλεύς!...

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΤΟ ΝΟΜΠΕΛ

Το Νόμπελ πήρε ο Τόμας Μαν
που είναι απ' τη Γερμανία,
κι' όλοι του οι αντίπαλοι
γίναν πύρ και μανι-
α γιατί τα τόσα δνείρα
διαλύθηκαν και πάν...
Τώρα στην πάντα κα-
(θουναί
και λέν: 'Α-μάν!...
'Α-μάν!...
Κι' αν πής και για
(τους 'Ελληνες
αυτοί τωδν... κουρα-
(μάν!...

ΛΑΪΚΕΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—'Αγκάθια του κα-
λοκαιριού, μαρούλια
του χειμώνα.
—'Ακου γερόντου
συμβολή και παιδε-
μένου γνώσι.
—'Ο άρχοντας δ-
ταν βουλήθη κι' ο φτω-
χός όταν δυνήθη.
—'Ασπρα στο πουργί,
ψάρια στο βουνί.
—'Όπου να διαβάζη ή άλεπού
τα ψιμάνια της, πάν τα τωμάρια
της.

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

'Ο κ. 'Όθων Παπαπαύλος, άνθι-
πολιούρχος Πολ. Ναυτικού, και ή
Δίε Καίτη Κανελλοπούλου έτέλεσαν
τους γάμους των.
'Η «Οικονομία» τους εύχεται: πά-
σαν εύτυχίαν.

TIENNIES

Ποιός θα το πίστευε;... 'Ο διευ-
θυντής της μπάντας του Δήμου της
πρωτεύουσας είναι Τσεχοσλοβάκος!...
Χάθηκαν, για το Θεό! οι 'Ελληνες
μουσικοί;... 'Οστόσο, πάλι καλά
που δεν έφεραμε κανένα Περούσιανό
ή 'Ιάπωνά...
—'Λέγεται ότι ή Βουλ ή ή Γε-
ρμανία πρόκειται να μεταφερθούν εις
τά Παλαιά 'Ανάκτορα, το δε οικημα
της Βουλής να διαρρυθμισθή κατα-
λήως και να μεταβληθή εις εθνικόν
θέατρον.

—Και όμως τί άλλο ήτο ως τώρα,
παρά θέατρον εθνικώτατον μάλιστα,
—αφού πρωταγωνιστούσαν σ' αυτό, σε
χωμαδίες ως επί τ
πλείστον, οι πατέρες
του 'Εθνους;

—'Ο Πειραιεύς δι-
αρκώς προσδίδει καλλι-
τεχνικός. 'Ετσι από
της προσεχούς Κυρια-
κής θα δίδονται τακτι-
κώτατα εις το Δημο-
τικόν Θέατρον της γει-
τονος, οργανούμενοι ο-
πό του Δήμου, λαϊκά
συναυλία με πρόγραμ-
μα εκλεκτόν και με έ-
κτελεστάς πρώτης τά-
ξεως.

—Το σπουδαίον
στην περίπτωσι αυτή
είνε ότι αι συναυλίες
του Πειραιώς θα είναι
πραγματικός λαϊκάι,
διότι το εισιτήριό του
ώρισθη προς πέντε μό-
νον δραχμάς.

—Αυτό άσφαλώς
θα κάνει και πολλούς 'Αθηναίους φι-
λομούσους, οι όποιοι δεν έχουν εκα-
τοστάκια για να διαθέτουν στας συ-
ναυλίας της πρωτεύουσας, αι όποιαι
οργανώνονται μόνον διά τους πολυ-
ταλάντους, να κατέρχονται εις τον
Πειραιά για ν' ακούνη λίγη... φθη-
νή μουσική.

—Τα σταφύλια εξηφανίσθησαν ο-
ριστικώς από την αγορά, για να πα-
ραχωρήσουν τη θέσι τους στα ήπια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

'Ο Λουδοβίκος ΙΔ', ο όποιος εν-
διαφερόταν πολύ για τη φιλολογία,
εχε συντάξει κάποτε ένα μέτριο
ποίημα. Μία μέρα το έδειξε στο
στρατάρχη Γκραμόν λέγοντάς του:
—'Εμαθον όλοι ότι καταγίνονται
με την ποίησι και κάθε τόσο μου
στέλνουν διάφορα έργα τους, εκ των
όποιων τα περισσότερα είναι άθλια.
Σήμερα έλαβα αυτό το ποίημα και
τέ παρακαλώ να το ρίξης μία ματιά
και να μου πής τη γνώμη σου. 'Εγώ
το βρήκω έλκενόν...

'Ο στρατάρχης το πήρε στα χέρια
του κι' έβλεπε από λίγο απάντησε:
—Βλέπω ότι ή Μεγαλειότης σας
δεν έπεσε έξω στην κρίσι της. Ποτέ
μου δεν έδίδαξα χειρότερους στίχους.

—Για πές μου, του είπε χαμογε-
λώντας ο βασιλεύς, δεν σου φαίνεται
βλαβή και εκείνος που το έγραψε;
—Βλακωδέστατος... απάντησε ο
στρατάρχης.

—Καιρώ υπερβολικά για την ειλι-
κρινεία σου, του είπε ο βασιλεύς.
'Εγώ είμαι ο ποιητής του!...

—'Α! Μεγαλειότατε, μου την
παίξατε, φώναζε καταταραχμένος ο
Γκραμόν. Δώστε μου την άδεια, σας
παρακαλώ, να το διαβάσω πάλι με
περισσότερη προσοχή...

—'Οχι, αγαπητέ μου στρατάρχα,
του είπε ο βασιλεύς αγρίωντάς του
το χέρι με εγχαριδίστητα. 'Η πρώτη
γνώμη είναι πάντα ή πιο ελικρινής!

αποστέλλονται οι ενδιαφερόμενοι

από τα όποια υπάρχει αρθροβία και
τά όποια όμως ούτε εκλεκτά είναι,
ούτε τουλάχιστον φθηνά.
—'Ο νέος δρόμος του Φαλήρου, ο
όποιος έγινε εις την θέσιν που ήσαν
πρώτα αι μετατοπισθείσαι άριστερώ-
τερα γραμμάι του ηλεκτρικού, έτε-
λείσσε και παραδόθη εις την... κυ-
κλοφορίαν.

—'Ετσι τα διά του Φαλήρου διερ-
χόμενα αυτοκίνητα δεν είναι αναγκα-
σμένα πειά να περνούν, όπως πριν,
από τας δυο στενωπάτας κι' επικιν-
δύνους γαφύρας. Διέρχονται από τον
καινούργιο δρόμο έντός ενός λεπτού.

ΖΟΤΑΛ

Δι' έντριβείς κρυολογημάτων,
ιώνων της μέσης, των αρθρώσεων κτλ.

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

'Εχετε χιονίστρες; — Είσαθε δυστυχείς !
'Οχι μόνον διότι σας παραμορφώνουν τα άρτια σας δάχτυλα,
έχι μόνον διότι σας καίουν, σας πονούν, έχι μόνον διότι σας κα-
θιστούν άνικανον δι' εργασία, έχι μόνον διότι δεν μπορείτε να
περιπατήσετε, αλλά και διότι όλος ο κόσμος σας συμβουλεύει,
σας γιατρεύει, και όμως κανείς δεν μπορεί να σας θεραπεύση.
Μή χάνετε χρόμα και καιρόν, μην άπελπίζεσθε, διότι είναι
τόσον εύκολον να θεραπευήτε με την αντιχειμετρικήν κρέμαν

ΕΥΓΚΑΛΑΝ

'Η θεραπεία θα είναι άσφαλής 100 τοίς 100

'Αντιπρ. — Παρακαταθήκη ΦΜΑΡΧ Εύαγγελιστριας 7
Μακεδονίας—Θράκης Ι. Μπ ήτσος 'Ερμού 21 Θεσσαλονίκη

ΚΟΡΣΕΔΕΣΖΟΝΕΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
Μή λησμονήτε
ότι μόνον με την
ΒΑΦΗ VAUBRY

ήμπερсите να βέ-
φετε με έπιτυχ-αν
τά φορέματά σας.

'Ατοφ ύγετε τας άπομιμήσεις,
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΑΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛ-ΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Γερμανικόν ραδιό-
φωνον «CONCERT»

άποδίδει εις άφάνταστον έν-
τασιν και διαύγειαν και
στοιχίζει λιγώτερα απ' ό,τι
ένας καλός φωνογράφος.

Το ραδιόφωνον «CONCERT» εί-
νε ο άπαραίτητος σύντροφος
κάθε σπιτιού.

Πωλείται : Γραφείον Π. ΤΣΑ-
ΓΚΑΡΗ, 'Αθήνας, Λέκκα 21α.

ΤΟ ΜΟΔΕΡΝΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

ΤΟΥ 1929 κ 1930

ΝΕΑ ΠΑΡΑΛΑΒΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ-ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ

ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ & ΧΡΗΣΤΟΥ

ΓΕΝΤΕΚΟΥ

ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ

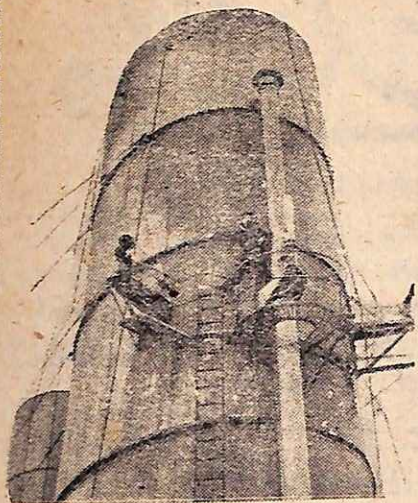
ΠΗΓΗ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΠΤΙ

'Αντιπροσώπος και διαρκής παρακαταθήκη: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήνα, Λέκκα 21α.

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΤΟΥ "ΤΙΤΑΝΙΚΟΥ",

Α.

Ένας κολλοσσός. Ο «Τιτανικός» τὸ μεγαλύτερο καὶ ταχύτερο ὑπερωκεάνειο τοῦ κόσμου. Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν Ἀγγλῶν γιὰ τὴν ναυπηγήσει του. Τὸ πρῶτο του ταξίδι. Οἱ ἐπίσημοι ἐπιβάται του. Ἡ τελευταία νύχτα τοῦ ταξιδίου. Ἐνῶ μέσα στὰ σαλόνια χορεύουν καὶ διασκεδάζουν. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ τεραστίου ὀγκοῦ του. Ὅπου ἡ πρῶρη τοῦ «Τιτανικού» μεταβάλλεται σὲ ἀμορφη μάζα... Κανείς ὅμως δὲν φοβάται καὶ ὁ χορὸς ἐξακολουθεῖ. Σὺν τοῦ κυβερνήτου Σμιθ ποὺ μεταβάλλεται σὲ νεκρική χλωμάδα. C. Q. U. D. καὶ S. O. S. Ἡ μοιραία προσταγὴ τοῦ κυβερνήτου. Στιγμὲς ἀγωνίας καὶ ἀπελπισίας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Φωτογραφίες τῶν καμινῶν τῆς πολυτελείας, τῶν αἰθουσῶν γυμναστικής, τῶν τεσσάρων τένις, τῶν γυμνασίων, τοῦ ποδηλατοδρόμου του, τῶν τεσσάρων τεραστίων καπνοδόγων του, μετ' ἀπ' αὐτὰς οἱ ὁποῖες θὰ μπορούσαν νὰ περάσουν δυὸ τραίνα. κτλ. Ἐκθειάζαν τὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ ἀσυνήθτου τῶν, τὰ ὑποδύχια σήματά του. Ὑπελόγιζαν ἀκόμα καὶ τὴν ποσότητα τῶν τροφίμων, ποὺ εἶχε σ' ἀμπάρι τῆς ἡ πλωτὴ αὐτὴ πόλις, ἀπάνω στὴν ὁποία βρισκόταν οὐκ ἐκείνη ἀπὸ 2.300 ἐπιβάτες. Ἐπὶ τὸ ἐνθουσιασμόν, ὁλοκλήρου τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ συνῴδουν τὸν «Τιτανικό» στὸ πρῶτο του αὐτοῦ ταξίδι, ποῦ, ἀλλοῖμονο! ἐμεῖς νὰ εἶνε καὶ τὸ τελευταῖο του... Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν ἦσαν, ὅπως εἶπαμε, πολλὰ σημαντικὰ πρόσωπα. Ὑπὸ τὸν ὀνόματι τοῦ Κοινοῦ ἦσαν καὶ ἡ συγκρίσις τοῦ Κοινοῦ ἦσαν πρωτοφανή. Ποτέ, ἀσφαλῶς, ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ποὺ ἔρχισαν ἡ ναυσιπλοία, ἡ ἀπώλεια ἑνὸς πλοίου σὺν ὅσων δὲν εἶχε προκαλέσει τέτοια ὀδυνηρὰ κατὰπληξη.

Ἡ κατὰπληξη ὅμως αὐτὴ ἦταν ἀπολύτως δικαιοδοτή. Ὅχι μόνον γιὰ τὸν περισσώτερον ἀπὸ 1600 ψυχὰς εἶχαν καταποντιστῇ μαζὺ μετὰ τὸ ὑπερωκεάνειο, ὁχι μόνον γιὰ τὴν πλὴν τῶν θυμάτων αὐτῶν μετὰ τὸ θάνατόν ἦσαν ἀφάντητα τρομαχτικὴ, ὁχι μόνον γιὰ τὸν μεταξὺ τῶν πνιγμένων συγκαταλέγοντο καὶ πολλὰ διάσημα πρόσωπα, ἀλλὰ ἀκόμα γιὰ τὸ «Τιτανικό» ποὺ ἦταν τὸ πῦρ μεγαλίας, τὸ πῦρ ταχύ, τὸ πῦρ μοντέρνο καὶ τὸ πῦρ ἀσφαλῶς ὑπερωκεάνειο, εἶχε ναυαγήσει, ἀπὸ πρῶτο τοῦ κίβλας ταξιδίου, στὸ «ταξίδι τῆς παρθενίας» του, τόσο οἰκτρό, ὅταν νὰ ἦθελαν ν' ἀποδείξουν ἡ δυνάμεις τῆς φύσεως σὺν τυφλῶν ἀνθρώπων, ὅτι αὐτὲς εἶνε πάντα πῦρ δυνατὲς ἀπὸ ὅτι ἐπινόησεν τὸ μυαλό του καὶ κατασκευάζει τὸ χέρι του.

Στὴν 8 Ἀπριλίου τὸ πρῶτο, ὁ «Τιτανικός» εἶχε ἐγκαταλείψει ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς τὸ λιμάνι τοῦ Λίβερπουλ γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ πρῶτο ταξίδι στὸ Νέο Κόσμο. Τέσσερα ὁμοειδή εἶχαν χρεωστή γιὰ νὰ κατελθόντων ἀπὸ τὴν δεξιὰ μερὴν τὸν κολλοσσὸ αὐτό, ποὺ εἶχε τὴν καταπληκτικὴ καὶ γιὰ σήμερον ἀκόμα χωρητικότητα 45.000 τόνων! Ἐπὶ ἡμέρας ὁ Ἀγγλικὸς Τύπος δὲν ἔπαυεν νὰ ἐξυμνῇ τὸν «Τιτανικό», τοῦ ὁποῦ τὸ πρῶτο ταξίδι προσηγγέλλει ὡς ἕνα νέο θρίαμβο τῆς Ἀγγλικῆς ναυπηγήσεως ἐναντίον τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Γάλλων. Σὲ ἀπελπίσεις στήλη, ἡ ἐφημερίδες περιέγραψαν τὸ τεράστιο ὑπερωκεάνειο ὡς τὴν παραμικρὴν τοῦ λεπτομέρειας. Δημοσίευαν

Τάφτ, ὁ Ἀμερικανὸς δισκατομμοῦ οὐχὸς καὶ βασιλεὺς τῶν αἰθροδρόμων Κάρλος Χάιτ, ὁ συνδεδεμένος τοῦ βασιλεὺς τῶν δερμάτων Βενιαμίν Κουτςενχάιμ, ὁ μεγάλος τραπεζίτης τῆς Φιλαδέλφειας Βίντενερ, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς καὶ ἀπόστολος τῆς εἰρήνης Φουτρέλλα, ὁ Οὐίλλιαμ Στήντ, ὁ γηραιὸς ἰδιοκτήτης τοῦ μεγαλύτερου καταστήματος τῆς Νέας Ὑόρκης Ἰσίδωρος Στράους, ὁ πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς «Οὐάιτ Στάρ Λάιν», ὁ μηχανικὸς Ἀντριους, ὁ ὁποῖος εἶχε ναυπηγήσει τὸν «Τιτανικό» καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες, ἐνῶ ἦθελαν νὰ φύγουν προηγουμένως, εἶχαν παρατείνει τὴν διαμονήν τους στὴν Εὐρώπη, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φύγουν μετὰ τὸν «Τιτανικό». Κανείς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ὑποφαιζόταν ποτέ τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ ταξιδίου...

Ἐπὶ ἕξ μέρους, τὸ ταξίδι τοῦ «Τιτανικού» συνεχίζονταν κανονικὰ, χωρὶς κανένα ἀπορόπτο. Ἦταν πειρὰ ἡ νύχτα τῆς Κυριακῆς 14 Ἀπριλίου 1912 καὶ τὸ ὑπερωκεάνειο προχωροῦσε μετὰ τὴν ταχύτητα σὺν ὅσων ἀπὸ τὸν ἑσπέρου ὕψους τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν

παν καὶ οἱ ἑλικὲς του ἔκαναν 78 γύρους στὸ λεπτό... Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σημαίνοντες ἐπιβάτες εἶχαν συστήσει σὺν πλοίαρχο Σμιθ νὰ περιορίσῃ λίγο τὴν ταχύτητα, γιὰ τὸ φόβο τῶν ὀγκοπαγῶν ποὺ ἐπλανῶντο στὴς θάλασσες ἐκεῖνες. Τοῦ κάκου ὅμως... Ὁ πρόεδρος τῆς «Οὐάιτ Στάρ Λάιν»

ἐννοοῦσε νὰ πλέῃ ὁ «Τιτανικός» μετὰ τὴν ταχύτητα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ρεκόρ τοῦ διαπλοῦ τοῦ Ἀτλαντικοῦ σὲ λιγότερο χρόνο, τὸ ὅποιον εἶχαν ὡς τότε τὰ Γερμανικὰ ὑπερωκεάνεια... Ἦθελε ὁ «Τιτανικός», ποὺ ἦταν τὸ μεγαλύτερο πλοῖο τοῦ κόσμου, νὰ εἶνε καὶ τὸ ταχύτερο.

Ὁ «Τιτανικός» εἶχε 1400 ἐπιβάτες καὶ χίλιους ἄνδρες πλήρωμα, μετὰ τοὺς ἀξιωματικούς. Ἐκτός αὐτῶν ὅμως, μετέφερε 7.000.000 ἐπιστολές, ποὺ περιείχοντο μέσα σὲ 3.500 σάκους. Ἐπίσης ἡ ἔξω τῶν ἐμπορευμάτων τοῦ ἀντιπροσώπου πλοῖες δεκάδες ἑκατομμύρια. Μονάχα τὰ κοσμήματα ποὺ ἀπεστέλλοντο στὴν Ἀμερική καὶ ποὺ ἦσαν κλεισμένα μέσα σ' ἕνα εἰδικὸ χυλιδόφειο θλαμίσκο, ἔβλεπαν περὶ τὰ 500 ἑκατομμύρια σημερινῶν δραχμῶν!...

Ἡ νύχτα ἦταν ὁλοκάθαρ καὶ γεμάτη ἀστρά καὶ ἡ θάλασσα ὀπλονταν σὺν καθρέφτης... Μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι τῶν πρώτων θέσεων, ἡ ὀρχήστρα ἐπαιξε διάφορα οὐν-στέπ τῆς μόδας καὶ οἱ ἐπιβάτες χορεύαν. Μεγάλος χορὸς εἶχε διοργανωθῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γιὰ νὰ εορτασθῇ τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου, γιὰ τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἔφταναν στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀλλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες ἐπαιζαν χαρτιά μέσα στὰ καμινιστήρια καὶ ἄλλοι σὲ πᾶρ ἐπιναν οὐίσκι. Ἐπάνω στὴς γέφυρες οἱ νέοι φλερτάριζαν, τυλιγμένοι σὲ ἐπανωφόρια ρούχα, γιὰ τὴν νύχτα ἦταν ψυχρὴ καὶ παγωμένη.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ ὑπερωκεανείου Σμιθ βρισκόταν στὸ καπνιστήριο μαζὺ μετὰ μερικὸς ἐπιβάτες καὶ ἀπάνω στὴ γέφυρα τοῦ τῶν ἀντικαθιστοῦσε ὁ πρῶτος τοῦ πλοίαρχος κ. Μούντλοκ. Ἐξάρνα ὁ σκοπιωρὸς τοῦ ἀντιπλοίαρχου ἐπληθύναν ἕνα μεγάλο ὀγκοπαγο, μὰ ὁ πλοίαρχος δὲν ἀνησύχησε καθόλου γι' αὐτό. Τὶ μπορούσε τάχα νὰ κάνει ἕνας ὀγκοπαγος, σ' αὐτὸν τὸν Τιτάνη, ποὺ ἦταν ὁλοκλήρος ἀπὸ σίδερο καὶ ἀπάλει; Γι' αὐτὸ ὁ κ. Μούντλοκ δὲν μετέβαλε καθόλου τὴν πορεία τοῦ πλοίου... Θὰ ἦταν κρίμα νὰ καθυστερήσουν ἔστω καὶ ἕνα λεπτό... Μονάχα διέταξε νὰ εἰσέλθουν τοὺς προβολεῖς τοῦ «Τιτανικού», οἱ ὁποῖοι, πράγματι, σὲ λίγο φωτίσαν τὴν νύχτα καὶ τὸν ὁκεανὸ μετὰ τὴς φωτεινῆς τους δέσμες.

Ἐξάρνα οἱ προβολεῖς καθρέφτιστηκαν ἐκθαμβωτικοὶ ἐπάνω σ' ἕνα τεράστιο λευκὸ βουνὸ ἀπὸ πάγο. ποὺ εἶχε φανῇ πρὸς τὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ ὑπερωκεανείου. Τότε ὁ κ. Μούντλοκ ροβήθηκε... Ποτέ του δὲν εἶχε δῆ τόσο μεγάλο ὀγκοπαγο!... Εἶχε τριακόσιαι περίπου μέτρα ὕψος καὶ ἐμοιάζε καὶ αὐτὸς μετὰ Τιτάνη, καθὼς ἐπρόβαλε μέσ' ἀπ' τὰ κύματα, μετὰ Τιτάνη

ὅμως ποὺ δὲν τὸν εἶχε φτάνει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ... Καὶ ὁ κ. Μούντλοκ εἶδε ὅτι τὸ παγιδεύοντο ἦσαν πολλὰ κοντὰ ἀπ' ὅτι εἶχε νομίσαι... πολλὰ πῦρ κοντὰ... Ἀρπάζει ἄμεσως τὸν τηλεγράφο στὸ χέρι του γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πηδάλιο, ἐνῶ κάτω στὰ σαλόνια οἱ κύριοι μετὰ φράκα καὶ ἡ κυρίες μετὰ τὴς ἑσώμας ἐσθῆτες ἐχόρευαν τοὺς τελευταίους χοροὺς τῆς μόδας. Μὰ ἔσαν πειρὰ πολλὰ ἀργά... Ἐνας ἔξαρνος κλονισμὸς τράνταξε ὁλοκλήρου τὸ ὑπερωκεάνειο...

Οἱ δύο Τιτάνες εἶχαν συναντηθῇ... Ὁ κ. Μούντλοκ εἶχε ξεχάσει ὅτι ἕνα πλοῖο πρέπει ν' ἀπομακρύνεται πολὺ ἀπὸ ἕνα ὀγκοπαγο, γιὰτὶ τὸ ὁρπὸ μέρος του, ἐκεῖνο δηλαδὴ ποὺ ἐξέγει ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν, δὲν ἀποτελεῖ παρὰ τὸ ἕνα δέκατο τοῦ τεραστίου ὀγκου του. Τὰ ἄλλα ἐννέα δέκατα παραμονεύουν κάτω ἀπὸ τὴν θάλασσα τοὺς ἀσυλλόγιστους ποταποπούρους σὺν τὸν κ. Μούντλοκ. Ἀπάνω λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ ἄρατο, τὸ ὑποδύχι μέρος τοῦ ὀγκοπαγου εἶχε χτυπήσει καὶ ὁ «Τιτανικός».

Ὁ κολλοσσὸς αὐτὸς τὸν 45.000 τόνων, γιὰ μιὰ στιγμὴν τρεμολοῖται, μὰ οἱ ἐπιβάτες τοῦ μὲν κατὰλαβαν τὸν κλονισμό... Ὡς οὗτο ὁ κλονισμὸς αὐτὸς νὰ φτάσῃ στὴς καμινεὶς πολυτελείας, εἶχε ἐξασθενήσει πολὺ... Στὸ μπροστινὸ ὅμως μέρος τοῦ πλοίου, ἡ καταστροφή ἦταν τελειωμένη. Ἡ πλώρη εἶχε γίνει κομμάτι, ἡ γέφυρα εἶχε ἀποσπασθῇ καὶ ὅλο τὸ τμήμα αὐτὸ εἶχε μεταβληθῇ σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἀπάλει δυσκολογνώριστα. Τὰ ἀδιάσπαστα διαφράγματα εἶχαν ξεκολλησθῇ, τὰ σινδίνια εἶχαν ἐξαπλωθῇ σὰν χαρτιά, τὸν σὺντριμῶν σιδήρου εἶχαν ξετιναχθῇ στὰ καπὸτα καὶ τὸ παγωμένο νερὸ εἰσρομοῦσε ἀκράτητο μέσ' ἀπὸ τὸ πλοῖο.

Στὰ γειτονικὰ τῆς πλώρης σαλόνια καὶ διαμερίσματα, ὅπου ἡ σάγκρως ἔγινε πῦρ ἀίσθητὴ ἀπὸ ἄλλου, οἱ ἐπιβάται ροβήθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ. Μὰ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου ἔσπευσαν νὰ τοὺς καθησυχάσουν... Τὸς εἶπαν ὅτι εἶχαν συναντήσει ἕνα ὀγκοπαγο, ἀλλὰ ὅτι ὁ «Τιτανικός» ἦταν ἀκαταβύβαστος. Τὸ πιστεύουν ἄλλωστε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτοί...

Ὅταν ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου Σμιθ, πέντε λεπτά μετὰ τὴν σύγκρουσι, ἡ ὁποία ἔγινε ἕνα τέταρτο πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, μῆκε μέσ' ἀπὸ τὴν καμινία τοῦ ἀσυνήθτου καὶ διέταξε τοὺς δύο τηλεγράφους νὰ ζητήσουν βοήθεια, χαμογελοῦσε...

Οἱ δύο τηλεγράφοι πάλι, οἱ ὁποῖοι φέρθηκαν ὑπὲρ ἀπὸ λίγη ὥρα σὺν δύο ἡρώες, ἀσπιδόφυτοι, καὶ ὡς ἐξασπείσαν μετὰ τὸν ἀσύνματο τὴν πρῶτη προσκλησὶς βοήθειας: «C. Q. U. D.» (Come quickly, danger: Σπεύσατε γρήγορα! κινδύνος!...)

Μὰ ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ κυβερνήτης Σμιθ ἐξαγούριζε στὴν καμινία τοὺς. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν γελούσε πειρὰ καὶ ἦταν χλωμός, σὰν νεκρός... Καὶ ἡ φωνὴ του ἐπαλλε ἀπὸ τὴν ἀγωνία, καθὼς τοὺς ἔλεγε: —Ἐξασπείλατε τὸ S. O. S. (Σώσατε τὰς ψυχὰς ἡμῶν)... Γρήγορα!... Γρήγορα!... Γιατὶ βουλιάζουμε!...

Ἦταν τότε ἀκριβῶς μεσάνυχτα. Μέσ' ἀπὸ τὸ σαλόνι ὅμως ἐνόμιζαν ἀκόμα ὅτι ὁ «Τιτανικός» δὲν μπορούσε νὰ βυθισθῇ... Ἡ μουσικὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ, ἐχόρευαν, ἐπαιζαν καὶ ἀπὸ τὰ φονεστρίνια κτύπαζαν τὸν ὀγκοπαγο ποὺ ἀπομακρύνονταν ὁλοένα. Ἀπάνω οἱ δύο τηλεγράφοι δούλευαν, δούλευαν στὰ μηχανήματά τους... Τὸ σημείον S. O. S., τὸ σημεῖο τῆς ὑπερτάτης ἀπελπισίας, ἐξαπστέλλετο ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴς κεραεῖς τοῦ «Τιτανικού» μέσα στὴ νύχτα, καὶ, πετώντας μέσα στὰ κύματα τοῦ ἀνέμου, ἔφτανε πρῶτο στὸ ὑπερωκεάνειο τοῦ Βορειογερμανικοῦ Λόυδ «Φραγκφούρτη» καὶ ἔπειτα στὴ «Βιργίνια», σὺν τὴν «Παρισινὴ», σὺν τὴν «Καπαθία» καὶ σὺν τὸν δίδυμο ἀδελφὸ τοῦ «Τιτανικού», τὸν «Ὀλυμπικό». Ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπερωκεάνεια, ἐκεῖνο ποὺ βρισκόταν πῦρ κοντὰ σὺν «Τιτανικό» ἦταν ἡ «Καρπάθια». Ἀπὸστασις 70 μιλίων τοὺς ἐχώριζε, πέντε ὥρῶν δρόμος. Ἀμέσως ὁ πλοίαρχος τῆς διέταξε νὰ στρέψουν τὴν

Καὶ τότε εἶδαν μετὰ τρόπον ὅτι ἡ βάρκα μόλις τὸ ἕνα τρίτο τῶν ἐπιβατῶν χωροῦσαν. Οἱ δεκάτῃ βάρκας τοῦ ὑπερωκεανείου ἐπαιρναν 1178 ἀνθρώπους, μὰ τέσσαρες ἀπ' αὐτὰς εἶχαν συντρίβη κατὰ τὴν σύγκρουσι. Ἐμειναν λοιπὸν ἀκόμα δώδεκα, μὲρς ὅτις ὁποῖες σπυκνόντουσαν ἀξιωματικοὶ μετὰ τὴν περιστορὰ τους στὰ χέρια γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς ἐπιβάτες νὰ τὴς καταλάβουν διὰ βίας. Πιὰ δεύτερη φορὰ ἀντήχησε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἡ φωνὴ τοῦ κυβερνήτου Σμιθ: —Ὅλοι οἱ ἄντρες πίσω! Πρῶτα ἡ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά. Τὸ ὑπερωκεάνειο εἶχε ἀρχίσει πειρὰ νὰ κλείνῃ πρὸς τὰ ἐμπρός σημαντικά, ὅταν ἀρχισεν ἡ ἐπιβίσεις τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν σὲς βάρκας. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες βοήθησαν σὺν ἔργο αὐτὸ τοὺς ἀξιωματικούς, περισσότεροι δὲ ἀπ' ὅλους ὁ δισκατομμοῦχος Ἀστορ καὶ ὁ ταγματάρχης Μπούττ. Καὶ οἱ δύο τοὺς φέρθηκαν σὺν παρακαταθήκῃς ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ ἐπειτα ἀπομακρύνθηκαν μαζὺ μετὰ τὸν Μπούττ. Παντοῦ ὅπου ὑπῆρχε ἀνάγκη βοήθειας, τοὺς εὗρισκαν καὶ τοὺς δού. Στὸ τέλος ἀνέβηκαν στὴ γερουδία τοῦ πλοίαρχου καὶ ἐκεῖ πέθαναν, κρατώντας ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου. Γύρω ἀπὸ τὴν τελευταία βάρκα ἀληθινὴ μάχη διεξήχθη γιὰ τὴν κατάρτη μιᾶς θέσεως. Οἱ ἄντρες πολεμοῦσαν μετὰ τὰ μαχαίρια τοὺς καὶ πολλοὶ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Τέλος, καὶ ἡ βάρκα αὐτὴ ῥιγίσθη στὴ θάλασσα καὶ ἐμειναν ἔτσι ἐπάνω σὺν πλοῖο ποὺ βουλιάζε, περισσότεροι ἀπὸ 1600 ἀνθρώπους, σίγουρη λίαν τὸ θανάτου. Κοντὰ σ' ἕνα κούφωμα εἶχε ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ κυβερνήτης Σμιθ διέταξε: —Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἐπάνω σὺν κατὰστρομα! Ὡς ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δὲν εἶχε πιστέψῃ ὅτι διέσπεσαν σὺν κινδύνου. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες ἀσπιδόφυτοι γιὰ τὸν κινδύνον, ἐνῶ ἄλλοι ποὺ εἶχαν ἀνησύχησει καὶ εἶχαν πρῆξει στὴ γέφυρα γιὰ νὰ λάβουν πληροφορίες ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς, εἶχαν καθησυχάσει μετὰ τὴς διὰ δεξιῶσας τοὺς ὅτι ὁ κινδύνος ἦταν ἀσπίτος. Καὶ ἔξαρνα ἀντήχησε ἡ μοιραία προσταγὴ τοῦ πλοίαρχου, ἐνῶ συγχρόνως οἱ νῆες ἐτοιμαζόνταν σὲς βάρκας τῆς σωτηρίας. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, οἱ ἐπιβάται εἶδαν τότε ὅτι τὰ νεφὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτάνουν ὡς τὸ κύτος τοῦ ὑπερωκεανείου... Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, οἱ ἐπιβάται εἶδαν τότε ὅτι τὰ νεφὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτάνουν ὡς τὸ κύτος τοῦ ὑπερωκεανείου... Οἱ δύο τηλεγράφοι πάλι, οἱ ὁποῖοι φέρθηκαν ὑπὲρ ἀπὸ λίγη ὥρα σὺν δύο ἡρώες, ἀσπιδόφυτοι, καὶ ὡς ἐξασπείσαν μετὰ τὸν ἀσύνματο τὴν πρῶτη προσκλησὶς βοήθειας: «C. Q. U. D.» (Come quickly, danger: Σπεύσατε γρήγορα! κινδύνος!...)

Μὰ ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ κυβερνήτης Σμιθ ἐξαγούριζε στὴν καμινία τοὺς. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν γελούσε πειρὰ καὶ ἦταν χλωμός, σὰν νεκρός... Καὶ ἡ φωνὴ του ἐπαλλε ἀπὸ τὴν ἀγωνία, καθὼς τοὺς ἔλεγε: —Ἐξασπείλατε τὸ S. O. S. (Σώσατε τὰς ψυχὰς ἡμῶν)... Γρήγορα!... Γρήγορα!... Γιατὶ βουλιάζουμε!...

Ἦταν τότε ἀκριβῶς μεσάνυχτα. Μέσ' ἀπὸ τὸ σαλόνι ὅμως ἐνόμιζαν ἀκόμα ὅτι ὁ «Τιτανικός» δὲν μπορούσε νὰ βυθισθῇ... Ἡ μουσικὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ, ἐχόρευαν, ἐπαιζαν καὶ ἀπὸ τὰ φονεστρίνια κτύπαζαν τὸν ὀγκοπαγο ποὺ ἀπομακρύνονταν ὁλοένα. Ἀπάνω οἱ δύο τηλεγράφοι δούλευαν, δούλευαν στὰ μηχανήματά τους... Τὸ σημείον S. O. S., τὸ σημεῖο τῆς ὑπερτάτης ἀπελπισίας, ἐξαπστέλλετο ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴς κεραεῖς τοῦ «Τιτανικού» μέσα στὴ νύχτα, καὶ, πετώντας μέσα στὰ κύματα τοῦ ἀνέμου, ἔφτανε πρῶτο στὸ ὑπερωκεάνειο τοῦ Βορειογερμανικοῦ Λόυδ «Φραγκφούρτη» καὶ ἔπειτα στὴ «Βιργίνια», σὺν τὴν «Παρισινὴ», σὺν τὴν «Καπαθία» καὶ σὺν τὸν δίδυμο ἀδελφὸ τοῦ «Τιτανικού», τὸν «Ὀλυμπικό». Ἀπὸστασις 70 μιλίων τοὺς ἐχώριζε, πέντε ὥρῶν δρόμος. Ἀμέσως ὁ πλοίαρχος τῆς διέταξε νὰ στρέψουν τὴν

Καὶ τότε εἶδαν μετὰ τρόπον ὅτι ἡ βάρκα μόλις τὸ ἕνα τρίτο τῶν ἐπιβατῶν χωροῦσαν. Οἱ δεκάτῃ βάρκας τοῦ ὑπερωκεανείου ἐπαιρναν 1178 ἀνθρώπους, μὰ τέσσαρες ἀπ' αὐτὰς εἶχαν συντρίβη κατὰ τὴν σύγκρουσι. Ἐμειναν λοιπὸν ἀκόμα δώδεκα, μὲρς ὅτις ὁποῖες σπυκνόντουσαν ἀξιωματικοὶ μετὰ τὴν περιστορὰ τους στὰ χέρια γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς ἐπιβάτες νὰ τὴς καταλάβουν διὰ βίας. Πιὰ δεύτερη φορὰ ἀντήχησε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἡ φωνὴ τοῦ κυβερνήτου Σμιθ: —Ὅλοι οἱ ἄντρες πίσω! Πρῶτα ἡ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά. Τὸ ὑπερωκεάνειο εἶχε ἀρχίσει πειρὰ νὰ κλείνῃ πρὸς τὰ ἐμπρός σημαντικά, ὅταν ἀρχισεν ἡ ἐπιβίσεις τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν σὲς βάρκας. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες βοήθησαν σὺν ἔργο αὐτὸ τοὺς ἀξιωματικούς, περισσότεροι δὲ ἀπ' ὅλους ὁ δισκατομμοῦχος Ἀστορ καὶ ὁ ταγματάρχης Μπούττ. Καὶ οἱ δύο τοὺς φέρθηκαν σὺν παρακαταθήκῃς ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. Καὶ ἐπειτα ἀπομακρύνθηκαν μαζὺ μετὰ τὸν Μπούττ. Παντοῦ ὅπου ὑπῆρχε ἀνάγκη βοήθειας, τοὺς εὗρισκαν καὶ τοὺς δού. Στὸ τέλος ἀνέβηκαν στὴ γερουδία τοῦ πλοίαρχου καὶ ἐκεῖ πέθαναν, κρατώντας ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου. Γύρω ἀπὸ τὴν τελευταία βάρκα ἀληθινὴ μάχη διεξήχθη γιὰ τὴν κατάρτη μιᾶς θέσεως. Οἱ ἄντρες πολεμοῦσαν μετὰ τὰ μαχαίρια τοὺς καὶ πολλοὶ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Τέλος, καὶ ἡ βάρκα αὐτὴ ῥιγίσθη στὴ θάλασσα καὶ ἐμειναν ἔτσι ἐπάνω σὺν πλοῖο ποὺ βουλιάζε, περισσότεροι ἀπὸ 1600 ἀνθρώπους, σίγουρη λίαν τὸ θανάτου. Κοντὰ σ' ἕνα κούφωμα εἶχε ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ κυβερνήτης Σμιθ διέταξε: —Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἐπάνω σὺν κατὰστρομα! Ὡς ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δὲν εἶχε πιστέψῃ ὅτι διέσπεσαν σὺν κινδύνου. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες ἀσπιδόφυτοι γιὰ τὸν κινδύνον, ἐνῶ ἄλλοι ποὺ εἶχαν ἀνησύχησει καὶ εἶχαν πρῆξει στὴ γέφυρα γιὰ νὰ λάβουν πληροφορίες ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς, εἶχαν καθησυχάσει μετὰ τὴς διὰ δεξιῶσας τοὺς ὅτι ὁ κινδύνος ἦταν ἀσπίτος. Καὶ ἔξαρνα ἀντήχησε ἡ μοιραία προσταγὴ τοῦ πλοίαρχου, ἐνῶ συγχρόνως οἱ νῆες ἐτοιμαζόνταν σὲς βάρκας τῆς σωτηρίας. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, οἱ ἐπιβάται εἶδαν τότε ὅτι τὰ νεφὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτάνουν ὡς τὸ κύτος τοῦ ὑπερωκεανείου... Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, οἱ ἐπιβάται εἶδαν τότε ὅτι τὰ νεφὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτάνουν ὡς τὸ κύτος τοῦ ὑπερωκεανείου... Οἱ δύο τηλεγράφοι πάλι, οἱ ὁποῖοι φέρθηκαν ὑπὲρ ἀπὸ λίγη ὥρα σὺν δύο ἡρώες, ἀσπιδόφυτοι, καὶ ὡς ἐξασπείσαν μετὰ τὸν ἀσύνματο τὴν πρῶτη προσκλησὶς βοήθειας: «C. Q. U. D.» (Come quickly, danger: Σπεύσατε γρήγορα! κινδύνος!...)

Μὰ ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὁ κυβερνήτης Σμιθ ἐξαγούριζε στὴν καμινία τοὺς. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν γελούσε πειρὰ καὶ ἦταν χλωμός, σὰν νεκρός... Καὶ ἡ φωνὴ του ἐπαλλε ἀπὸ τὴν ἀγωνία, καθὼς τοὺς ἔλεγε: —Ἐξασπείλατε τὸ S. O. S. (Σώσατε τὰς ψυχὰς ἡμῶν)... Γρήγορα!... Γρήγορα!... Γιατὶ βουλιάζουμε!...

Ἦταν τότε ἀκριβῶς μεσάνυχτα. Μέσ' ἀπὸ τὸ σαλόνι ὅμως ἐνόμιζαν ἀκόμα ὅτι ὁ «Τιτανικός» δὲν μπορούσε νὰ βυθισθῇ... Ἡ μουσικὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ, ἐχόρευαν, ἐπαιζαν καὶ ἀπὸ τὰ φονεστρίνια κτύπαζαν τὸν ὀγκοπαγο ποὺ ἀπομακρύνονταν ὁλοένα. Ἀπάνω οἱ δύο τηλεγράφοι δούλευαν, δούλευαν στὰ μηχανήματά τους... Τὸ σημείον S. O. S., τὸ σημεῖο τῆς ὑπερτάτης ἀπελπισίας, ἐξαπστέλλετο ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴς κεραεῖς τοῦ «Τιτανικού» μέσα στὴ νύχτα, καὶ, πετώντας μέσα στὰ κύματα τοῦ ἀνέμου, ἔφτανε πρῶτο στὸ ὑπερωκεάνειο τοῦ Βορειογερμανικοῦ Λόυδ «Φραγκφούρτη» καὶ ἔπειτα στὴ «Βιργίνια», σὺν τὴν «Παρισινὴ», σὺν τὴν «Καπαθία» καὶ σὺν τὸν δίδυμο ἀδελφὸ τοῦ «Τιτανικού», τὸν «Ὀλυμπικό». Ἀπὸστασις 70 μιλίων τοὺς ἐχώριζε, πέντε ὥρῶν δρόμος. Ἀμέσως ὁ πλοίαρχος τῆς διέταξε νὰ στρέψουν τὴν

Καὶ τότε εἶδαν μετὰ τρόπον ὅτι ἡ βάρκα μόλις τὸ ἕνα τρίτο τῶν ἐπιβατῶν χωροῦσαν. Οἱ δεκάτῃ βάρκας τοῦ ὑπερωκεανείου ἐπαιρναν

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς
«Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3
δραχ. ἕκαστον.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ναι, αλλά την όμολογούν οι σύζυγοί του, είπε ο διευθυντής της αστυνομίας.

—Θέλετε να πείτε δηλαδή πως με πρόδωσε ο Λά Ζονκιέρ; ρώτησε ο Γάστον.

—Δεν πρόκειται πειά περί αυτού, αλλά περί των άλλων συνενόχων σας.

—Συνελήφθησαν κι' άλλοι λοιπόν εκτός από μένα και τον Λά Ζονκιέρ!

—Φυσικά. Ο Πονταλέκ, ο Ταλουέ, ο Μαλουί και ο Γουετίκ...

—Δεν σάς καταλαβαίνω, φιδύρις ο Γάστον! Ένα άοριστο συναίσθημα τρέμου.

—Λοιπόν ακούστε και θα ενοήσετε. Οι κύριοι αυτοί έχουν συλληφθή και δικαστή στη Νάντη. Και ενώ έσείς έπιστεύατε ότι ολόκληρη η έπαρχία θα επαναστατούσε για να σώσει τους υπερασπιστές της, καθώς ονομάζετε αυτούς τους αναρχικούς, κανένας απ' τους συμπατριώτες σας δεν έκινηθη.

—Όλοι εκεί κάτω γελοιοί, τραγουδοί και χορεύον όπως πριν. Τώρα μάλιστα είναι περίεργοι να μάθουν σε ποιά πλατεία θα γίνει ο άποκεφαλισμός, για να προστάσουν να νοικιάσουν καλές θέσεις για το θέαμα.

—Δεν σάς πιστεύω, κύριε, απάντησε ο Γάστον με ψυχρότητα.

—Δώστε μου το χαρτοφυλάκιο, είπε ο κ. ντ' Αρζανσών σε κάποιο γραμματέα του, που στεκόταν πίσω του.

—Εβγάλε από το χαρτοφυλάκιο μερικά έγγραφα και γυρνώντας προς τον ιππότη εξακολούθησε:

—Ορίστε τα εντάλματα των συλληφθέντων συνενόχων σας και τα πρωτόκολλα των καταθέσεών τους. Μήπως σάς μένει ακόμα καμιά αμφιβολία;

—Και πως θα πεισθώ εγώ ότι αυτοί κατηγορήσαν κι' εμένα;

—Από τις καταθέσεις των προσωπείων ότι και σείς είστε χωρίς αμφιβολία συνενόχοι των.

—Τότε, αφού μάθατε ότι χρειάζοσαστε, είναι περιττή κάθε προσωπική μου ομιλολογία.

—Αυτή είναι η τελευταία σας απάντηση, κύριε.

—Μάλιστα.

—Κύριε γραμματέα, διάβάστε την απόφαση, παρακαλώ.

Ο γραμματέας έπηρε στα χέρια του ένα έγγραφο και διάβασε με φωνή δυνατή:

«Επειδή από τη διεξαχθείσα άνακριση προκύπτει ότι ο ιππότης Γάστον Έλντ ντε Σάνλεν ήθελε από τη Νάντη στο Παρίσι να δολοφονήσει την Αιτού Βασιλική Ύψηλότητα και να κινήση τη χώρα σ' επανάσταση εναντίον του βασιλείου, το έκτακτο δικαστήριο που συγκροτήθηκε από την επιδίκαση του εγκλήματος, αφού την επιδίκαση του ιππότη Γάστον, καταδίκασε τον ιππότη Γάστον ντε Σάνλεν στην εκτέλεση των ποινών.

«Κατόνιν τούτου ο Γάστον ντε Σάνλεν θα χάση τους τίτλους και την προνομία του, αυτός και η οικογένειά του θα καθαιρεθούν από το θρόνο της εδμενείας, η περιουσία του θα δημευθή, τα δένδρα των δασών του θα κοπούν ώστε να μην έχουν ύψος μεγαλύτερο των έξη πο-

—Κύριε, είπατε ότι ο Λά Ζονκιέρ με πρόδωσε; ρώτησε ο Γάστον.

—Θέλετε να πείτε δηλαδή πως με πρόδωσε ο Λά Ζονκιέρ; ρώτησε ο Γάστον.

—Δεν πρόκειται πειά περί αυτού, αλλά περί των άλλων συνενόχων σας.

—Συνελήφθησαν κι' άλλοι λοιπόν εκτός από μένα και τον Λά Ζονκιέρ!

—Φυσικά. Ο Πονταλέκ, ο Ταλουέ, ο Μαλουί και ο Γουετίκ...

—Δεν σάς καταλαβαίνω, φιδύρις ο Γάστον! Ένα άοριστο συναίσθημα τρέμου.

—Λοιπόν ακούστε και θα ενοήσετε. Οι κύριοι αυτοί έχουν συλληφθή και δικαστή στη Νάντη. Και ενώ έσείς έπιστεύατε ότι ολόκληρη η έπαρχία θα επαναστατούσε για να σώσει τους υπερασπιστές της, καθώς ονομάζετε αυτούς τους αναρχικούς, κανένας απ' τους συμπατριώτες σας δεν έκινηθη.

—Όλοι εκεί κάτω γελοιοί, τραγουδοί και χορεύον όπως πριν. Τώρα μάλιστα είναι περίεργοι να μάθουν σε ποιά πλατεία θα γίνει ο άποκεφαλισμός, για να προστάσουν να νοικιάσουν καλές θέσεις για το θέαμα.

—Δεν σάς πιστεύω, κύριε, απάντησε ο Γάστον με ψυχρότητα.

—Δώστε μου το χαρτοφυλάκιο, είπε ο κ. ντ' Αρζανσών σε κάποιο γραμματέα του, που στεκόταν πίσω του.

—Εβγάλε από το χαρτοφυλάκιο μερικά έγγραφα και γυρνώντας προς τον ιππότη εξακολούθησε:

—Ορίστε τα εντάλματα των συλληφθέντων συνενόχων σας και τα πρωτόκολλα των καταθέσεών τους. Μήπως σάς μένει ακόμα καμιά αμφιβολία;

—Και πως θα πεισθώ εγώ ότι αυτοί κατηγορήσαν κι' εμένα;

—Από τις καταθέσεις των προσωπείων ότι και σείς είστε χωρίς αμφιβολία συνενόχοι των.

—Τότε, αφού μάθατε ότι χρειάζοσαστε, είναι περιττή κάθε προσωπική μου ομιλολογία.

—Αυτή είναι η τελευταία σας απάντηση, κύριε.

—Μάλιστα.

—Κύριε γραμματέα, διάβάστε την απόφαση, παρακαλώ.

Ο γραμματέας έπηρε στα χέρια του ένα έγγραφο και διάβασε με φωνή δυνατή:

«Επειδή από τη διεξαχθείσα άνακριση προκύπτει ότι ο ιππότης Γάστον Έλντ ντε Σάνλεν ήθελε από τη Νάντη στο Παρίσι να δολοφονήσει την Αιτού Βασιλική Ύψηλότητα και να κινήση τη χώρα σ' επανάσταση εναντίον του βασιλείου, το έκτακτο δικαστήριο που συγκροτήθηκε από την επιδίκαση του εγκλήματος, αφού την επιδίκαση του ιππότη Γάστον, καταδίκασε τον ιππότη Γάστον ντε Σάνλεν στην εκτέλεση των ποινών.

«Κατόνιν τούτου ο Γάστον ντε Σάνλεν θα χάση τους τίτλους και την προνομία του, αυτός και η οικογένειά του θα καθαιρεθούν από το θρόνο της εδμενείας, η περιουσία του θα δημευθή, τα δένδρα των δασών του θα κοπούν ώστε να μην έχουν ύψος μεγαλύτερο των έξη πο-

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΛΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

δών και ο ίδιος θα αποκεφαλισθή στην πλατεία της Γρένης.

Ο Γάστον είχε γίνει κατάχλωμος, αλλά εξακολουθούσε να παραμένει ακίνητος σαν άγαλμα.

—Και πότε θα γίνει η εκτέλεση; ρώτησε.

—Όταν διατάξη ο βασιλεύς, απάντησε ο διευθυντής της αστυνομίας.

Ο Γάστον αισθάνθηκε το κεφάλι του να βουίζει, αλλά σόπασε για να μην πη τίποτε που δεν έβριζε στην περίπτωση.

Ύστερα όμως από λίγο, όταν του πέρασε η έβλαση, επανήλθε άμέσως η πρώτη γαλήνη και άταραξία του, το αίμα ανέβηκε ξανά στα μάγουλά του κι' ένα μειδίαμα περιφρονητικό φάνηκε στα χείλη του.

—Πολύ καλά, κύριε, είπε με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Σε λίγο κύριε, θάμα νεκρός, απάντησε ο Γάστον μ' ένα μικρό χαμόγελο. Έπομένως δεν είναι τόσο φοβερό το λάθος μου...

Τι θέλετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε ο ντ' Αρζανσών. Μιλήστε μου σχετικά με την επιθυμία σας κι' εγώ θα σάς πω άμέσως αν θα εισακουσθή ή αίτησή σας.

—Πρώτα-πρώτα ζητώ να μ' αφήσουν οι τίτλοι και τα προνόμια, γιατί δεν έχω δυστυχώς απογόνους και τ' όνομά μου πολύ λίγο θα επιζήση, επειδή δεν είναι ούτε ένδοξο, ούτε ευγενές.

—Αυτό το ζήτημα, κύριε, μονάχα ο βασιλέας μπορεί να το κανονίση κι'

—Πολύ καλά, κύριε, είπα με αξιο- του παρετήρησε τότε κάποιος απ' τους παρασταμένους.

—Πολύ καλά, κύριε, είπα ο διευθυντής της αστυνομίας. Θα ιδήτε τη νέα.

—Α! κύριε, σάς ευγνωμονώ μ' όλη μου την καρδιά, φώναξε ο Γάστον, προχωρώντας προς αυτόν σαν να θέλει να τον πιάση από τα χέρια.

—Με μία συμφωνία όμως... τον διέκοψε ο ντ' Αρζανσών.

—Ποιά;

—Να με βεβαιώσετε στο λόγο της τιμής σας ως υπαξιούχου ότι δεν θα αναφέρετε σε κανέναν ότι καταδικασθήκατε σε θάνατο.

—Θα το κάμω με μεγάλη μου ευχαρίστηση, αφού μάλιστα, αν το μάθαι αυτό η Έλένη, θα πεθάνη από τη λύπη της.

—Τότε είμαστε σύμφωνοι. Έχετε να μου ζητήσετε τίποτε άλλο;

—Όχι, κύριε. Εγράψατε μόνον στα χαρτιά σας ότι δεν έχω προδθή σε καμιά όμιλολογία;

—Μάλιστα, όλα καταχωρήθηκαν στο πρωτόκολλο. Δώστε τα έγγραφα στον ιππότη, κύριε γραμματέα, για να τα διαβάση και μόνος του.

Ο Γάστον εκάθισε μπροστά σ' ένα τραπέζι κι' ενώ ο ντ' Αρζανσών μιλούσε με τους δικαστές, παρακολουθούσε με βιαστική ματιά όλα τα έγγραφα τα σχετικά με τη δίχην του.

—Πάρτε τα έγγραφα σας, κύριε, είπε σε λίγο στο διευθυντή της αστυνομίας. Θα έχω την τιμή να σάς ξαναδώ;

—Δεν πιστεύω, απάντησε ο ντ' Αρζανσών με τη συνθησπεμένη του σκακίστη.

—Τότε καλήν αντάμωσι στον άλλον κόσμο!...

Ο ντ' Αρζανσών υποκλήθηκε και σταυροκοπήθηκε, όπως συνήθιζαν να κάνουν οι δικαστές της εποχής εκείνης, όταν αποχωρίζονταν από ανθρώπους που είχαν καταδικάσει σε θάνατο. Προχώρησε έπειτα και αντήλλαξε μερικές λέξεις με τους ακολουθούσους του και τους δικαστές. Τι είπαν;

Ο Γάστον δεν μπόρεσε να καταλάβη. Πάντως μιλούσαν γι' αυτόν χαμογελώντας πονηρά... Την ίδια στιγμή ένας δεσμοφύλαξ παρέλαβε τον ιππότη και τον ώδηγησε στο καλλι του. Εκεί ο Γάστον αναγκάστηκε ν' άπαντηση άμέσως στο Δουμνίλ και τον Πουαυαδούρ, οι οποίοι τον έπεριμεναν με άνοσημονησία για να μάθουν νέα. Σύμφωνα με την υπόσχεση που είχε δώσει στο διευθυντή της αστυνομίας, δεν ανέφερε ούτε σ' αυτούς τίποτε για τη θανατική καταδίκη, αλλά τους επληροφόρησε άπλως ότι η άνακριση, στην οποία τον είχαν υποβάλει τώρα ήταν άυστηρότερη απ' όλες τις προηγούμενες. Έπειδή δε ήθελε πριν αποθάνη να γράψη μερικές επιστολές, έζήτησε φως από τον ιππότη Δουμνίλ, ο οποίος του κατέδωσε διά μέσου του σωλήνος της θεομάστρας ένα αναμμένο κερί.

Ο Γάστον παρά τις υποσχέσεις του ντ' Αρζανσών, δεν έπίστευε ότι θα ξανάβλεπε την Έλένη, ήταν βέβαιος όμως ότι την τελευταία στιγμή θα του στέλναν ένα πνευματικό για να τον εξομολογήση.

(Ακολουθεί).

—Πολύ καλά, κύριε, είπα ο διευθυντής της αστυνομίας. Θα ιδήτε τη νέα.

—Α! κύριε, σάς ευγνωμονώ μ' όλη μου την καρδιά, φώναξε ο Γάστον, προχωρώντας προς αυτόν σαν να θέλει να τον πιάση από τα χέρια.

—Με μία συμφωνία όμως... τον διέκοψε ο ντ' Αρζανσών.

—Ποιά;

—Να με βεβαιώσετε στο λόγο της τιμής σας ως υπαξιούχου ότι δεν θα αναφέρετε σε κανέναν ότι καταδικασθήκατε σε θάνατο.

Ο ΙΟΥΔΑΣ

ΔΟ το τοπίο ήταν πένθιμο και μελαγχολικό.

Γύρω από μια μεγάλη σειρά γυναικών λόφων, όπου μονάχα στέγανον φύλλονα, και κά-

που-κάπου καμιά βελανιδιά, άπλω-
νταν ένας μεγάλος βάλτος, που στά-
σκοτεινά και κοιμισμένα νερά του σά-
λευαν χιλιάδες καλάμια.

Ένα μονάχα σπίτι βρισκόταν στην όχθη της σκοτεινής αυτής λίμνης, ένα μικρό και χαμηλό σπίτι, όπου κατοικούσε ένας γέρο-βαρκάρης, ο μπάρμπα Ιωσήφ, ο οποίος ζούσε από το ψάρεμα. Κάθε βδομάδα πήγαινε και πουλούσε τα ψάρια του στα γειτονικά χωριά και με τα χρήματα αυτά αγοράζε τα τρόφιμα και τα πράγματα που του χρειαζόντουσαν για να ζήσει.

Όταν, εκείνη την ημέρα, έπεσε φθιγγα το μπάρμπα Ιωσήφ, μού πρότεινε να πάμε μαζί να σηκώσουμε τα δέματα του.

Εγώ δέχτηκα ευχαρίστως και μπήκαμε στη βάρκα του που ήταν παλιά και σαρκαλασμένη. Ο φίλος μου πάλι, που ήταν αδύνατος και κοκκαλιάρης, κοπιηλατούσε, με μια κίνηση μονότονη και γλυκειά, που με λίκνιζε μέσα στη μελαγχολία που έ-
ξακούσε σε μένα το γύρω τοπίο.

Είχ' αρχίσει πια να νομίζω πως είχα μεταφερθεί στους πρώτους χρό-
νους του κόσμου, καθώς βρισκόμουν, μέσα σ' αυτό το πρωτόγονο περιβά-
λλον, μέσα σ' αυτή την πρωτόγονη βάρκα που την κυβερνούσε ένας αν-
θρώπος του παλιού καιρού.

Σήκωσε σε λίγο τα δέματα του και έριξε τα ψάρια μπρος στα πόδια του με κινήσεις βιβλικού ψαρά. Έπειτα θέλησε να με φέρη μια βάλτα ως την άλλη άκρη του βάλτου.

Καθώς προχωρούσαμε, είδα εξα-
φνα στην άλλη όχθη, μια καλύβα ε-
ρειπωμένη, άνωθεν στον τοίχο της ο-
ποίας ήταν χαραγμένοι ένας σταυρός,
έναν μεγάλο σταυρό κόκκινο, που θά
νομίζε κανείς, βλέποντάς τον από
τω από τις τελευταίες αντανάξεις
του ήλιοβασιλέματος, πως τον είχαν
χαραξεί με αίμα.

Τί είν' αυτό; ρώτησα ξαφνια-
σμένος το μπάρμπα Ιωσήφ.

— Αμέσως εκείνος σταυροκοπήθηκε
και μού απάντησε:

— Έκεϊ, σ' αυτή την καλύβα, πέ-
θανε ο Ιούδας.

— Όσο περίεργη κι' αν ήταν η α-
πάντησής του, δεν μού έκανε μεγάλη
εντύπωση, σαν να την περίμενα. Τον
ερώτησα μονάχα:

— Ο Ιούδας; Ποιός Ιούδας;...

— Ο Ιούδας που πρόδωσε το Χρι-
στό, μού απάντησε. Ο περιπλανώμε-
νος Ιουδαίος.

Από τη δεύτερη αυτή απάντησή
του κατάλαβα ότι θά υπήρχε σχετι-
κώς κάποιος περίεργος θόλος και
τόν παρεκάλεσα να μού τον διηγηθή.

Μά δεν επρόκειτο περί θόλου; έ-
θε-
πως είχα υποθέσει. Επρόκειτο για
μια αληθινή ιστορία, που είχε δια-
μαρτυρηθεί τελευταία και της οποίας
δογματιστή τελευταία και της οποίας

ο μπάρμπα Ιωσήφ είχε γνωρίσει: τα
πρόσωπα.

— Άλλοτε, σ' αυτή την καλύβα, κα-
τόταν μια ψηλή γυναίκα, ένα είδος
ζητιάνης, που ζούσε απ' την ελεημο-
σύνη του κόσμου.

Πώς είχε γίνει δική της η καλύβα
αυτή, ο μπάρμπα Ιωσήφ δεν το ή-
ξερε.

— Ένα βράδυ, καθώς η γυναίκα στε-
κόταν στην πόρτα της καλύβας της,
έναν γέρο με μακρούς κάτασπρη γε-
νιάρια, ένας γέρος που φαινόταν ή-
λικίας πολλών αιώνων και που με δυ-
σκολία σερνόταν στα πόδια του, περ-
νώντας απ' εκεί, της ζήτησε ελεημο-
σύνη.

— Κάθρε, γέρο, του ά-
πάντησε η γυναίκα.

— Ό,τι βρίσκεται ε-
δώ μέσα είναι στη διάθεσή σου.

— Όταν, εκείνη την ημέρα, έπεσε φ-
θιγγα το μπάρμπα Ιωσήφ, μού πρό-
τεινε να πάμε μαζί να σηκώσουμε τα
δέματα του.

Εγώ δέχτηκα ευχαρίστως και
μπήκαμε στη βάρκα του που ήταν
παλιά και σαρκαλασμένη. Ο φίλος
μου πάλι, που ήταν αδύνατος και
κοκκαλιάρης, κοπιηλατούσε, με μια
κίνηση μονότονη και γλυκειά, που με
λίκνιζε μέσα στη μελαγχολία που έ-
ξακούσε σε μένα το γύρω τοπίο.

Είχ' αρχίσει πια να νομίζω πως
είχα μεταφερθεί στους πρώτους χρό-
νους του κόσμου, καθώς βρισκόμουν,
μέσα σ' αυτό το πρωτόγονο περιβά-
λλον, μέσα σ' αυτή την πρωτόγονη
βάρκα που την κυβερνούσε ένας αν-
θρώπος του παλιού καιρού.

Σήκωσε σε λίγο τα δέματα του και
έριξε τα ψάρια μπρος στα πόδια του
με κινήσεις βιβλικού ψαρά. Έπειτα
θέλησε να με φέρη μια βάλτα ως την
άλλη άκρη του βάλτου.

Καθώς προχωρούσαμε, είδα εξα-
φνα στην άλλη όχθη, μια καλύβα ε-
ρειπωμένη, άνωθεν στον τοίχο της ο-
ποίας ήταν χαραγμένοι ένας σταυρός,
έναν μεγάλο σταυρό κόκκινο, που θά
νομίζε κανείς, βλέποντάς τον από
τω από τις τελευταίες αντανάξεις
του ήλιοβασιλέματος, πως τον είχαν
χαραξεί με αίμα.

Τί είν' αυτό; ρώτησα ξαφνια-
σμένος το μπάρμπα Ιωσήφ.

— Αμέσως εκείνος σταυροκοπήθηκε
και μού απάντησε:

— Έκεϊ, σ' αυτή την καλύβα, πέ-
θανε ο Ιούδας.

— Όσο περίεργη κι' αν ήταν η α-
πάντησής του, δεν μού έκανε μεγάλη
εντύπωση, σαν να την περίμενα. Τον
ερώτησα μονάχα:

— Ο Ιούδας; Ποιός Ιούδας;...

— Ο Ιούδας που πρόδωσε το Χρι-
στό, μού απάντησε. Ο περιπλανώμε-
νος Ιουδαίος.

Από τη δεύτερη αυτή απάντησή
του κατάλαβα ότι θά υπήρχε σχετι-
κώς κάποιος περίεργος θόλος και
τόν παρεκάλεσα να μού τον διηγηθή.

Μά δεν επρόκειτο περί θόλου; έ-
θε-
πως είχα υποθέσει. Επρόκειτο για
μια αληθινή ιστορία, που είχε δια-
μαρτυρηθεί τελευταία και της οποίας
δογματιστή τελευταία και της οποίας

ο μπάρμπα Ιωσήφ είχε γνωρίσει: τα
πρόσωπα.

— Άλλοτε, σ' αυτή την καλύβα, κα-
τόταν μια ψηλή γυναίκα, ένα είδος
ζητιάνης, που ζούσε απ' την ελεημο-
σύνη του κόσμου.

Πώς είχε γίνει δική της η καλύβα
αυτή, ο μπάρμπα Ιωσήφ δεν το ή-
ξερε.

— Ένα βράδυ, καθώς η γυναίκα στε-
κόταν στην πόρτα της καλύβας της,
έναν γέρο με μακρούς κάτασπρη γε-
νιάρια, ένας γέρος που φαινόταν ή-
λικίας πολλών αιώνων και που με δυ-
σκολία σερνόταν στα πόδια του, περ-
νώντας απ' εκεί, της ζήτησε ελεημο-
σύνη.

— Κάθρε, γέρο, του ά-
πάντησε η γυναίκα.

— Ό,τι βρίσκεται ε-
δώ μέσα είναι στη διάθεσή σου.

— Όταν, εκείνη την ημέρα, έπεσε φ-
θιγγα το μπάρμπα Ιωσήφ, μού πρό-
τεινε να πάμε μαζί να σηκώσουμε τα
δέματα του.

Εγώ δέχτηκα ευχαρίστως και
μπήκαμε στη βάρκα του που ήταν
παλιά και σαρκαλασμένη. Ο φίλος
μου πάλι, που ήταν αδύνατος και
κοκκαλιάρης, κοπιηλατούσε, με μια
κίνηση μονότονη και γλυκειά, που με
λίκνιζε μέσα στη μελαγχολία που έ-
ξακούσε σε μένα το γύρω τοπίο.

Είχ' αρχίσει πια να νομίζω πως
είχα μεταφερθεί στους πρώτους χρό-
νους του κόσμου, καθώς βρισκόμουν,
μέσα σ' αυτό το πρωτόγονο περιβά-
λλον, μέσα σ' αυτή την πρωτόγονη
βάρκα που την κυβερνούσε ένας αν-
θρώπος του παλιού καιρού.

Σήκωσε σε λίγο τα δέματα του και
έριξε τα ψάρια μπρος στα πόδια του
με κινήσεις βιβλικού ψαρά. Έπειτα
θέλησε να με φέρη μια βάλτα ως την
άλλη άκρη του βάλτου.

Καθώς προχωρούσαμε, είδα εξα-
φνα στην άλλη όχθη, μια καλύβα ε-
ρειπωμένη, άνωθεν στον τοίχο της ο-
ποίας ήταν χαραγμένοι ένας σταυρός,
έναν μεγάλο σταυρό κόκκινο, που θά
νομίζε κανείς, βλέποντάς τον από
τω από τις τελευταίες αντανάξεις
του ήλιοβασιλέματος, πως τον είχαν
χαραξεί με αίμα.

Τί είν' αυτό; ρώτησα ξαφνια-
σμένος το μπάρμπα Ιωσήφ.

— Αμέσως εκείνος σταυροκοπήθηκε
και μού απάντησε:

— Έκεϊ, σ' αυτή την καλύβα, πέ-
θανε ο Ιούδας.

— Όσο περίεργη κι' αν ήταν η α-
πάντησής του, δεν μού έκανε μεγάλη
εντύπωση, σαν να την περίμενα. Τον
ερώτησα μονάχα:

— Ο Ιούδας; Ποιός Ιούδας;...

— Ο Ιούδας που πρόδωσε το Χρι-
στό, μού απάντησε. Ο περιπλανώμε-
νος Ιουδαίος.

θα κλείστηκε μέσ' στην καλύβα μαζί
της και επί εξή μερες δεν τον είδαν
πια.

Την έκτη μέρα, ο εφημέριος, ά-
κούγοντας ότι η γριά ήταν έτοιμο-
θνήσκουσα, πήγε ως στην καλύβα της
για να της φέρη την παρηγοριά της
θρησκείας και να τη μεταλάβει. Ο
καλός άδελφός δεν ήξερε αν ήταν πραγ-
ματικά η Εβραία και ήθελε με κάθε
τρόπο να σώση την ψυχή της.

Μά μόλις χτύπησε την πόρτα, ο
Ιούδας παρουσιάστηκε στο κατώφλι
της, λαχναρισμένος, με τα μάτια του
ξανθαμένα, με τη μακρούς του γενιάρ-
ια αναστατωμένη και είπε άγρια
στον παπά, με μια γλώσσα άγνοστη,
διάφορες βλασφημίες, απλώνοντας συγ-
χρόνως τα χέρια του για να τον έμ-
ποδίση να μπή μέσα.

Ο εφημέριος θέλησε να μιλήση,
να τους προσφέρει τις περιποιήσεις
του και τα χρίσματα του, μα ο γέρος
τον έβριζε πάντοτε και τον απειλούσε
με πέτρες, που είχε πάρει από
κάτω.

Τότε ο καλός άδελφός έφυγε, άκο-
λουθούμενος από τις κατάρτες του ζη-
τιάνου.

Την άλλη μέρα η συντροφισσα του
μπάρμπα Ιούδα πέθανε και την έθα-
ψε μόνος του μπροστά στην πόρτα
της καλύβας της.

Έπειτα, ο γέρος άρχισε πάλι να
όδηγεί τα γουρούνια του στις όχθες
της λίμνης και στις πλαγίες των γύ-
ρω λόφων. Συχνά επίσης πήγαινε
στα γειτονικά χωριά για να ζητι-
νεύη και να τρώη. Μά δεν τού έδι-
ναν πια σχεδόν τίποτε, γιατί ένα
σφαρό τραχαλιές ιστορίες έλεγαντο
εις βάρος του και γιατί όλοι ήξεραν
τον τρόπο με τον οποίο είχε υποδεχ-
τεί τον άδελφ.

Όταν όμως έφτασε η Μεγάλη
Βδομάδα, ο Ιούδας εξαφανίστηκε έ-
ξαφνα. Μά κανείς δεν άνησυχούσε
αυτόν.

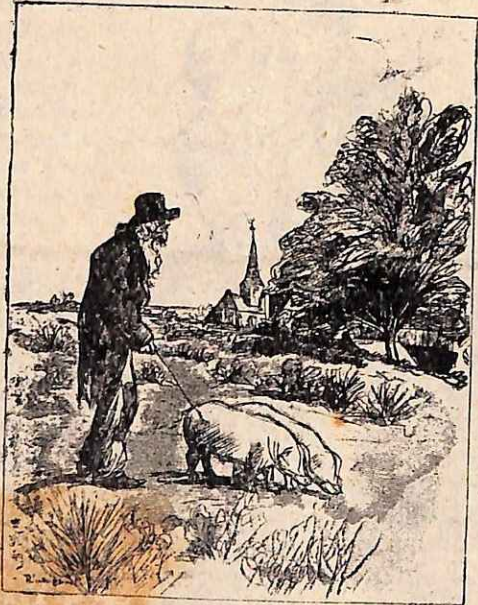
Την Τρίτη του Πάσχα, καθώς με-
ρικά αγόρια και κορίτσια είχαν πάει
περίπατο ως την όχθη του βάλτου,
άκουσαν μεγάλη φασαρία μέσ' στην
καλύβα. Έβρεξαν άμέσως προς τα
εκεί, μα βρήκαν την πόρτα της κλει-
στή. Χτύπησαν. Κανένας όμως δεν
τους απάντησε κι' ο θόρυβος εξακο-
λουθούσε. Τότε κι' αγόρια έσπεσαν
την πόρτα κι' άμέσως είδαν τα γου-
ρούνια να βγαίνουν έξω πεδώντας σαν
τράγοι και να εξαφανίζονται. Από
τότε δεν τα ξαναείδε κανείς.

Μόλις οι νέοι μπήκαν μέσ' στην
καλύβα, είδαν με φόβη τους καταγής
μερικά κουρελιασμένα ρούχα, το κα-
πέλλο του ζητιάνου, μερικά ανθρώπι-
να κόκκαλα, ξερό αίμα και ύπολειμ-
ματα σαρκών στις κουφάλες μιας νε-
κροκεφαλής.

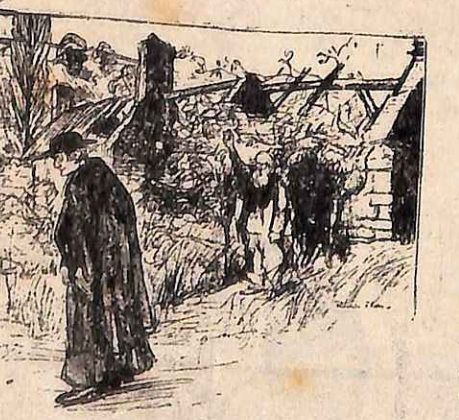
Απ' αυτό κατάλαβαν όλοι πως τον
Ιούδα τον είχαν καταβροχθίσει τα
γουρούνια του.

Και ο μπάρμπα Ιωσήφ επρόσθεσε:

— Τον έφαγαν τη Μεγάλη Παρα-

Περιέφερε τα γουρούνια του μέσ' στα μι-
κρά γειτονικά λαγκάδια...

Ο γέρος τον έβριζε και τον εφοβέριζε με
τις πέτρες...

ΑΠΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατυρικά φύλλα έλου του κόσμου).

— Η τελευταία σας δικιόνη, κα-
τηγορούμενε;

— Μά... το νεκροταφείο, νομίζω,
κύριε πρόεδρε.

— Δεν ξέρετε λοιπόν ότι το κάπνι-
σμα εμποδίζει την ανάπτυξη;

— Αυτό είναι φέμμα!... Δεν βλέ-
πετε λοιπόν τί ψηλή που είναι αυτή
η... καπνοδόχος!...

— Κύριε δικαστή, κάποιος με έ-
βρισε και με είπα ρινόκερο... Μπο-
ρώ να τον καταγγείλω.

— Βεβαίως. Και τότε συνάθε
αυτό;

— Πάνε τώρα τρία χρόνια.

— Τρία χρόνια; Και τώρα το θυ-
μήθηκες;

— Ναι. Χθες μόλις έτυχε να ιδώ
για πρώτη φορά ρινόκερο.

— Έβρενα μια φορά μόνο η γυναι-
κα μου με νίκησε στην εξυπνάδα.

— Πότε;

— Όταν με κατάφερε να την
πάρω!...

— Ένας κουρέας έκανε την εξή-
ραξη για τους πελάτες του:

— Στα 40 τ'ά γενέει των περισ-
σοτέρων έχουν χρώμα... σαν ήλα-
τοπίερο, στα 50 σαν άλγχι, καθάρ
και στα 60 πολλών γίνονται... μυ-
ρα σαν πιπέρι!

— Ο συνταγματάρχης—
Μην ξεχνάς ότι ο συνταγματάρχης
είναι ο πατέρας του συντάγματος. Το
κατάλαβες;

— Τό κοθώνι.—Ναι, μπαμπά!...

— Πάει κι' αυτός!

— Κι' από τί πέθανε;

— Κανείς δεν ξέρεει...

— Καλά, δεν εφώναζε γιατρέ;

— Όχι, πέθανε μόνος του!

— Μαρία, μέσα στο γάλα μου βού-
κα μια καταριδούλα.

— Πολλοί περίεργο αυτό... Γιατί
έγω, προσοχ' σας, το σεβίζω, έβγα-
λα άλλες τρεις!...

— Σας βεβαιώ ότι δεν θά παν-
τρευτώ αν δεν φθάσω στα τριάντα...

— Θέλετε δηλαδή να πητε, δε-
σποινίς, ότι δεν θά φθάσετε στα τρι-
άντα, αν εν τω μεταξύ δεν παντρευ-
τήτε...

— Κύριε δικαστή, αυτό το τέρας ο
άντρας μου, άπεπειράθη να με δηλη-
τηριάση.

— Ψέμματα, κύριε δικαστή... Να
της κάνετε... νεκροφία για να απο-
δεχθ'η την αλήθεια!...

— Ναι, προηγουμένως αράδιασμέ-
νες κάτω κι' η όποιες έπεσαν, κά-
νοντας φοβερό θόρυβο. Έβρεμαξα πο-
λύ και τότε μού ήρθε πάλι στο μυαλό
το γκάκι, που, εν τω μεταξύ, το είχα
έντελώς ξεχάσει. Σκέφτηκα τότε ότι
με το θόρυβο που έκανα, θά είχα ζυ-
γήσει δίχως άλλο κανένα από τους
ενοίκους του σπιτιού, ο οποίος θά
μπορούσε και μόνος του ν' αντίληφθ'η
τη μυρωδιά του γκαζιού και να το
κλείση... Γι' αυτό θεώρησε πια πε-
ριττή την παρουσία μου στο σπίτι,
όπου έζ' άλλου ροβόμουν μη με άνα-
καλύψουν πως είχα φάει το χοιρο-
μέρι και πηχ' την μύτρα. Έτοιμα-
ζόμουν λοιπόν να δρασκελισώ πάλι το
παράθυρο για να φύγω, όταν κάποιος
από τους ενοίκους βέβαια με άρπα-
ξε από τον γαϊάκ'α κατά τον βαρβαρό-
τερο τρόπο και μ' έριξε γάγιο, φω-
νάζοντας: «Κλέφτης! Λωποδότης!»,
χωρίς να δίνει προσοχή στα λόγια μου
με τα οποία του εξηγούσα για ποιόν
λόγο είχα μπή στο σπίτι. Η φωνή
του έκαναν να τρέξ' ένας άστυφύλα-
κας, που κι' αυτός δεν θέλησε ν' ά-
κούη τις δικαιολογίες μου, αλλά με
πήγε, θέλοντας και μη, στο τμήμα.
Καθώς βλέπετε λοιπόν, είμαι θύμα
παρεξηγήσεως.

Δυστυχώς, κατά τη δίκη πιστοποι-
ήθηκε ότι η μυρωδιά του γκαζιού βρι-
σκόταν μόνον στη φαντασία του νεκ-
ρού λωποδύτου. Και έπειδή ο φίλάν-
θρωπος αυτός νέος, έκτος από το
χοιρομέρι και την μύτρα, είχε πάρει,
κατά λάθος βέβαια, και μερικά άση-
μενία μαχαλοπήρουνα, το δικαστή-
ριο τον κατεδίκασε.

Κι' έτσι έμαθε, άλλη φορά να μην
παράσβεται από τα φίλάνθρωπα αι-
σθημάτα του.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΠΕΤΡΑ ΚΙ' Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στα άπομνημονεύματα του δικαστή
μου ζωγράφου της Ιταλίας Λεονάρδο
ντά Βίντσι υπάρχει η εξής χαριτωμέ-
νη αλληγορία:

Μια πέτρα που βρισκόταν σ' ένα
βράχος, στην άκρη ενός χαοτισμένου
δάσους, μέσα στην πράσινη γλήκη και
στα μυριόχρωμα λουλούδια, είδε τις
άλλες πέτρες που ήταν ριγμένες όλες
μαζί πιο κάτω, στο δρόμο, και ζήλε-
ψε την τύχη τους.

— Τί θέλω εδω πέρα μοναχή μου;
είπε. Θα πάω να ζήσω μαζί με τις
άλλες πέτρες, τις αδελφές μου...

Και, καθώς είπε τα λόγια αυτά,
κατρακύλησε κι' έπεσε στη μέση του
δρόμου. Μόλις όμως πέρας λίγος
καιρός, έδε πως δεν εύρισκε ήσυχία
από τα άμαξια, τα ζώα και τους αν-
θρώπους που περνούσαν από πάνω
της και μετάνιωσε για τη μετακί-
της και νησά της. Κι' όταν σκεπάστηκε απ' τη
λάσπη και την άχαθροσία, κύτ-
ταξε για τελευταία φορά το μέρος
που είχε αφήσει, το μοναχικό κι' έ-
ρημο, και δεν ξαναφάνηκε πια από
τη ντροπή της.

Το ίδιο συμβαίνει και στη ζωή. Οι
περισσότεροι άνθρωποι εγκαταλείπουν
τη μοναξιά και την ήσυχία και πη-
γαίνουν να κατοικήσουν μέσα στην
πόλη, ανάμεσα στον όχλο, στις τάσες
πληθ, όπου παθαίνουν τα ίδια με
την πέτρα.

— Δεν μού λές, Λιλιάν, αυτό το
σκυλάκι σου θά μ' ακολουθ'η παντού
και όταν παντρευτούμε;...

— Όχι, αγάπη μου... Τότε...
θα το κρατήσ' σύ στην άγκυλιά σου!

— Και πώς είναι η γυναίκα σου,
Νικό;

— Πολύ άσχημα.

— Είπε επικίνδυνη;

— Ά! όχι!... Είπε τόσο άσχημα.

— Ο ιεραπόστολος προς τους ανθρω-
ποφύλους:

— Εφάγατε λοιπόν τον αεροπόρο;

— Ναι, Δέσποτα, τον έφαγαμε για
... πουλή!...

— Ο λόγος για μια ήθοποιό;

— Και είναι μεγάλη ήθοποιός;

— Πολύ μεγάλη.

— Μεγαλειότερη και από την Κο-
τοπούλη;

— Κατά δέκα χρόνια τουλάχιστον!

— Η σκητή στην άστυνομία:

— Ο άστυνόμος:—Γιατί δεν
έφερες το πορτοφόλι άμέσως μόλις το
βρήκες; αφού ισχυρίζεται ότι το
βρήκες;

— Ο λωποδότης.—Ήταν πολ-
λύ άργά, κυρ άστυνόμε.

— Τότε γιατί δεν το έφερες το
πρωί;

— Δεν είχε μείνει πια τίποτε
μέσα.

— Έκείνη.—Βλέπετε, αγάπη μου,
την άνοιξ' όλα τα δέντρα έχουν και-
νούργια φορέσι.

— Εκείνος.—Ναι, αλλά την φτιά-
ζουν μόνο τους!

— Έτσι δεν μού είναι πια επικίνδυνη.

— Μεταξύ άλλων:

— Φαίνεται κρυμένος, συνάδελφε.

— Μή με λές, συνάδελφε σήμερα...

— Βήζω σαν πελάτης σου!...

— Γιατί, τί θά την κάνης αυτή
τη φωτογραφία σου;

— Θά τη δώσω της μαμάς σου...

— Δέ μού τη δίνεις καλύτερα έμέ-
να. Ή μαμά δεν την θέλει.

— Και πού το ξέρεας;

— Γιατί, πολυφρονιμένη βασίλισ-
σα, δεν έρχεται συχνότερα να μ'άς
βλέψης; Αν ήθελες μπορούσαμε να
σε βγάλουμε και δημόχο!...

— Τα προηγουμένα φύλλα της
«Οικογενείας» τιμώνται προς 3
δραχ. έκαστον.

— Τα προηγουμένα φύλλα της
«Οικογενείας» τιμώνται προς 3
δραχ. έκαστον.

—

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Η ΝΥΦΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ: (ΜΑΙΡΗ, 35 ετών.
(ΛΕΟΝ, 34 ετών.

(Σ' ένα μικρό σαλόνι, στο σπίτι της Μαιρης. Η Μαιρη είναι πολύ απλά ντυμένη και χτενισμένη).

ΜΑΙΡΗ. — Λοιπόν, ναι, κύριε Λεόν, πρέπει να παντρευτείτε... "Ως τότε θα ήμουν μόνη;"

ΛΕΟΝ. — Μα δεν μου άρεσε και μια γυναίκα ως τώρα τόσο πολύ, ώστε να θέλω να την παντρευτώ...

ΜΑΙΡΗ. — Λοιπόν, εγώ θα σας βοηθήσω να γίνετε ένας άνδρας που να σας αρέσει πολύ...

ΛΕΟΝ. — Θα έχω τόσο γλυκά μάτια και τόσο όμορφο στόμα σαν τα διλά σας;

ΜΑΙΡΗ. — Αυτό δεν έχει καινούρια σημασία... Εγώ είμαι μια χήρα που έχω απομείνει χρόνια τώρα...

ΛΕΟΝ. — Χήρα, πραγματικά θλιμμένη, κι' όχι εδωμένη;...

ΜΑΙΡΗ. — "Ας αφήσουμε τ' άστεια κι' ας μιλήσουμε σοβαρά... Εγώ είμαι μια πρόθυμη να θυσιαστώ για σας..."

ΛΕΟΝ. — Να θυσιαστήτε;... "Ω, κυρία Μαιρη!... Και ποιά θυσία θα κάνετε για μένα;"

ΜΑΙΡΗ. — "Ακούστε!... Εγώ που ζω τόσον καιρό μόνη κι' αποτραβηγμένη απ' τον κόσμο, θα δώσω το χέρι μου σε μια μικρή έσπεριδα..."

ΛΕΟΝ. — Αυτή λοιπόν είναι η θυσία σας;...

ΜΑΙΡΗ. — Μην είστε άχαριος... Κι' αυτό που κάνω είναι πολύ για μένα, Λεόν. Λοιπόν, στην έσπεριδα αυτή θα προσκαλέσω τις πιο χαριτωμένες δεσποινίδες που γνωρίζω και σεις θα διαλέξετε απ' αυτές όποια σας αρέσει...

ΛΕΟΝ. — Τι ιδέα!... Είμαι όμως βέβαιος ότι αυτό δεν είναι μονάχα δική σας έμπνευση! Χωρίς άλλο θα έχετε συννομήσει μαζί με τη μητέρα μου, η οποία έρχεται και σας βλέπει, και η οποία ακόμα έχει μεγάλη επιθυμία να με παντρώσει... Τώρα καταλαβαίνω γιατί μου έλεγε κάθε μέρα: «Πήγαινε λοιπόν να επισκεφθείς την κυρία Μαιρη...»

ΜΑΙΡΗ. — "Ωστε δεν θα ερχόσαστε να με ιδείτε αν δε σας έστειλε η μητέρα σας;"

ΛΕΟΝ. — Σας βεβαιώ ότι πολύ θα ήθελα να έρχομαι πιο συχνά να σας βλέπω, αλλά ξέχω πώς δεν σας εύχομαι να είστε τόσο ευτυχισμένη...

ΜΑΙΡΗ. — Μα εσάς, το παιδί της αγαπημένης μου κυρίας Ναντίγ, δεν μπορούσα παρά να σας δω όλους πάντοτε... Γι' αυτό κι' εγώ, για να είχα τον ήλιο που δεν ήλθε τότε να σας τιμωρήσω που δεν ήλθετε τότε να με επισκεφθείτε...

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — Να, μου το έλεγε... Λοιπόν, θα έρθετε την Πέμπτη το βράδυ... Ακούστε; Θα φροντίσω να διαλέξω τα πιο όμορφα, τα πιο χαριτωμένα, τα πιο κομψά...

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Ακούστε; Θα φροντίσω να διαλέξω τα πιο όμορφα, τα πιο χαριτωμένα, τα πιο κομψά..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Ακούστε; Θα φροντίσω να διαλέξω τα πιο όμορφα, τα πιο χαριτωμένα, τα πιο κομψά..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Ακούστε; Θα φροντίσω να διαλέξω τα πιο όμορφα, τα πιο χαριτωμένα, τα πιο κομψά..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Ακούστε; Θα φροντίσω να διαλέξω τα πιο όμορφα, τα πιο χαριτωμένα, τα πιο κομψά..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

οίεργος να ιδώ...

ΜΑΙΡΗ. — Είπε αδύνατον να μη σας αρέσει μια από τις θαννάσιες νέες που έχω υπ' όφει μου... Είπε μάλιστα ανάμεσα σ' αυτές δυο αδελφές...

Πραγματικές πεντάμορφες!... Δεν θα ξέρετε ποιά να διαλέξετε... "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — Είπε αδύνατον να μη σας αρέσει μια από τις θαννάσιες νέες που έχω υπ' όφει μου... Είπε μάλιστα ανάμεσα σ' αυτές δυο αδελφές...

Πραγματικές πεντάμορφες!... Δεν θα ξέρετε ποιά να διαλέξετε... "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΛΕΟΝ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΜΑΙΡΗ. — "Όσοις πάντα φοβούνται να σας τ' αφήσουν..."

ΤΗΣ ΣΟΥΖΥ ΜΑΤΙΣ

τιμή και θέλω αυτήν που φορούσε... που φορεί...

ΜΑΙΡΗ. (ἀνυπόμονα). — Τι, τί χρωμα;...

ΛΕΟΝ. — Μωβ!

ΜΑΙΡΗ. — Μα δεν φορούσε και μια μωβ!

ΛΕΟΝ. — Μου φαίνεται ότι φορείτε μωβ έσείς, δεν είναι έτσι;

ΜΑΙΡΗ. (ταραγμένη). — Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά!...

ΛΕΟΝ. — Σοβαρώτατα.

ΜΑΙΡΗ. — Έμένα προτιμάτε; Έμένα, από όλα τα χαριτωμένα κορίτσια που σας σύστησα απόψε; Έμένα που είμαι μια γρήγηρη χήρα τριανταπέντε ετών!...

ΛΕΟΝ. — Και τί σημασία έχει αν είστε ένα χρόνο μεγαλύτερή μου;... Φαίνεται τόσο νεότερη άλλωστε!...

ΜΑΙΡΗ. — Σας συμπαιδοσά πάντα... Ναι! Σας έσκηπτόμουν πάντα μ' ενδιαφέρον... Απόψε κατάλαβα ότι σας αγαπώ...

ΛΕΟΝ. — Όταν σας είδα έβλεπα απάνω μ' αυτό το φέρεμα, να δέχεσθε με τόση χαρά τους καλεσμένους σας, εσάς που ως τώρα σας έβλεπα μ' ένα μαύρο κλειστό φέρεμα καθισμένη πάντα σε μια γωνία, με γοητεύατε από την πρώτη στιγμή...

ΜΑΙΡΗ. — "Οχι, φίλε μου! Έκείνη με το κόκκινο φέρεμα είναι η Πέανα... Κι' αυτή μου είπε ότι σας βρήκε πολύ - πολύ συμπαθητικό."

ΛΕΟΝ. — Εγώ προτιμώ τη Σιμόνη...

ΜΑΙΡΗ. — Μα αφού δεν ξέρετε ποιά είναι η Σιμόνη;...

ΛΕΟΝ. — Είπε εκείνη με τα χίτρινα...

ΜΑΙΡΗ. — Εκείνη με τα χίτρινα είναι η Λίζα...

ΛΕΟΝ. — Μα τί φορούσε η Σιμόνη;

ΜΑΙΡΗ. — Η Σιμόνη φορούσε ροζ.

ΛΕΟΝ. — Ήταν εδω καινούρια νέα με ροζ;

ΜΑΙΡΗ. — Μα, κύριε Λεόν, είστε πολύ άφηρημένος... Δεν θυμάστε ούτε τα όνοματά, ούτε τα χρώματά... Εκείνη με την κόκκινη τουαλέττα ήταν η Πέανα...

ΛΕΟΝ. — Δεν μ' αρέσει τ' όνομά της.

ΜΑΙΡΗ. — Ένα τόσο όμορφο όνομα! Πώς δεν σας αρέσει; Αφήστε τ' άστεια!... Τ' όνομα δεν έχει καινούρια σημασία! Θα είστε ένα τόσο ταπεινό ζευγάρι!... Λοιπόν, προτιμάτε την Πέανα, αυτήν δηλαδή που φορούσε κόκκινα... Δεν είναι έτσι;

ΛΕΟΝ. (αποφασιστικά). — Έπ' ελώς, θα σας μιλήσω σοβαρά. Προτιμώ και θέλω αυτήν που φορούσε... που φορεί...

ΜΑΙΡΗ. (ἀνυπόμονα). — Τι, τί χρωμα;...

ΛΕΟΝ. — Μωβ!

ΜΑΙΡΗ. — Μα δεν φορούσε και μια μωβ!

ΛΕΟΝ. — Μου φαίνεται ότι φορείτε μωβ έσείς, δεν είναι έτσι;

ΜΑΙΡΗ. (ταραγμένη). — Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά!...

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

"Αχ, οφρανέ, μη βρέξεις πια, κάνε μ' (αυτή τη χάρη, κι' εγώ με τα ματάκια μου ποτίξω το (χορτάρι).

Γιατί τα λουλούδια της γης να γέρονται (αυτή τη χάρη, κι' εγώ με τα ματάκια μου ποτίξω το (χορτάρι).

Γιατί τα λουλούδια της γης να γέρονται (αυτή τη χάρη, κι' εγώ με τα ματάκια μου ποτίξω το (χορτάρι).

Γιατί τα λουλούδια της γης να γέρονται (αυτή τη χάρη, κι' εγώ με τα ματάκια μου ποτίξω το (χορτάρι).

Γιατί τα λουλούδια της γης να γέρονται (αυτή τη χάρη, κι' εγώ με τα ματάκια μου ποτίξω το (χορτάρι).

Γιατί τα λουλούδια της γης να γέρονται (αυτή τη χάρη, κι' εγώ με τα ματάκια μου ποτίξω το (χορτάρι).

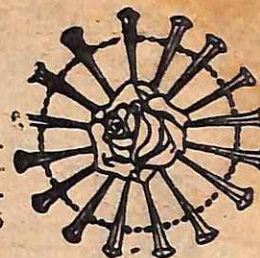
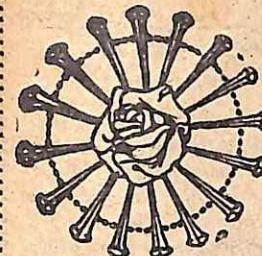
Γιατί τα λουλούδια της γης να γέρονται (αυτή τη χάρη, κι' εγώ με τα ματάκια μου ποτίξω το (χορτάρι).

Γιατί τα λουλούδια της γης να γέρονται (αυτή τη χάρη, κι' εγώ με τα ματάκια μου ποτίξω το (χορτάρι).

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΘΗΣΚΕΙΕΣ, ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ

Η πιε παραξενες λατρείες των ανθρώπων. Οι άνθρωποι που λατρεύουν τους δαιμόνας. Σούρρα—Βαγκού—Ινδρα. Οι Κενάι που θυσιάζουν τα νεο γέννητά τους! Ένας αλλημ-στης που ιδρύει νέα θρησκεία. Η ψυχή της ημέρας και η ψυχή της νύχτας. Κομένα χέρια, πέδια κλπ. θυσίες στα είδωλα των Μαγιάς. Μερμένοι οι πολύγαμμοι. Το μαρτύριο του Σαβοναρόλε κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σε προηγούμενο φύλλο αναφέραμε κατ' αλφαριθμητική σειρά πολλά και πα-ράξενα θρησκευτικά και αιρέσεις που ήρθαν ή και εξακολουθούν να υπάρ-χουν ακόμη και σήμερα στον κόσμο. Σήμερα θ' αναφέρουμε πολλές άλλες απ' αυτές, αρκετά ενδιαφέρουσες και περίεργες.

Από το γράμμα δέλτα αρχίζουν οι «Μανισαίοι» της Περσίας, οι ό-ποιοι λέγονται έτσι από τον ιδρυτή της θρησκείας τους, τον Μανί. Ο Μανίς αυτός ισχυριζόταν ότι έλαβε, όπως ο Μωϋσής, από τον ουρανό μια πλακά, που είχε γραμμένα τα προ-στάγματα του Θεού. Το θρησκευμά του είχε ένα μίγμα μωαμεθανισμού και βουδισμού. Διδάσκει ότι υπάρχουν δύο μεγάλα βασίλεια εκτός από τη γη: το βασίλειο της Ημέρας και το βασίλειο της Νύχτας. Το βασίλειο της Ημέρας βρί-σκεται υπό τις διαταγές του Θεού και το βασίλειο της Νύχτας υπό τις διαταγές του Διαβόλου. Κάτι ανάλογο δηλαδή προς τον Παράδεισο και την Κόλαση της χρί-στης. Επίσης το θρή-σκευμα αυτό το παραδέχεται ότι οι άνθρωποι έχουν μέσα τον δυό ψυχές: την ψυχή της ημέρας και την ψυχή της νύχτας, που παλεύουν διαρκώς μεταξύ τους. Οι Μανισαίοι δεν πίνουν ποτά και δεν τρώουν κρέατα.

Μετά τους «Μανισαίους», έπακο-λουθούν, κατ' αλφαριθμητική πάντοτε σειράν, ένα σωρό άλλες θρησκείες και αιρέσεις, από τις οποίες θα σταματή-σουμε στους «Ινδουιστανιστάς».

Η αίρεσις των 'Ινδουιστανιστών ε-ί-νε ένα μίγμα βραχμανισμού και βουδ-ισμού και έχει σήμερα περισσότερους διακόνους από οποιονδήποτε άλλον θρησκεία. Η ανατολική αυτή θρησκεία πιστεύει σε τρεις θεούς, το Σούρρα (Ουρανό), το Βαγκού ('Αέρα) και τον 'Ινδρα (Γη). Πιστεύει επίσης σε πολλούς δαίμονες και σε μια 'Αειπάθουσα, ένα είδος Χρι-στιανικής Παναγίας, που λέγεται Σα-τοπανίης. Παραδέχεται δε ότι, έπειτα από το θάνατό τους, οι άνθρωποι με-ταμορφώνονται σε ζώα.

Ακολουθούν έπειτα άπειρα άλλα δόγματα, αιρέσεις και θρησκείματα, οι «Καλμούχοι», οι «Κενάι», οι «Καλ-δάνοι», οι «Κουζουχανιστάς» κλπ. 'Απ' αυτούς Κενάι λέγονται οι αίρετικοί αλ-τής 'Αλάσκας, της 'Αμερικανικής γε-ωγραφίας που πλησιάζει προς το Βόρειο Παγωμένο 'Ωκεανό. Οι αίρετικοί αλ-τοί βασανίζουν κατά πολλούς τρόπους το σώμα τους και πετισκοβούν το πού-σωπό τους. Το φρικτότερο όμως είναι ότι στα είδωλά τους προσφέρουν γά-λα και νερό, και τα παιδιά τους!...

Και ως έρχομαι τώρα σε μια πολύ περίεργη θρησκεία, τη θρησκεία των «Μαλαγο-Πολυνησίων». Οι κάτοικοι της Πολυνησίας έχουν ένα αλλόκοτο θρησκευμα, που είναι ανάμικτο από ε-ιδωλαστροφία και Μουσουλμανικά δό-γματα. Οι όπαδοί του θρησκευματος αυ-τού σκοτώνουν τα παιδιά τους, τα ό-ποια θυσιάζουν στα είδωλά τους, και έχουν τις γυναίκες τους κοινές ώριμες έ-ποχές του έτους, γιατί έτσι το προστάζει η θρησκεία τους. Είναι όλοι οι όπαδοί της θρησκείας τους, τον Μανί, οι ό-ποιοι θυσιάζουν στα είδωλά τους, και έχουν τις γυναίκες τους κοινές ώριμες έ-ποχές του έτους, γιατί έτσι το προστάζει η θρησκεία τους. Είναι όλοι οι όπαδοί της θρησκείας τους, τον Μανί, οι ό-ποιοι θυσιάζουν στα είδωλά τους, και έχουν τις γυναίκες τους κοινές ώριμες έ-ποχές του έτους, γιατί έτσι το προστάζει η θρησκεία τους.

Μετά τους Μαγιάς έρχονται οι «Μεζικονιστάς». Αυτοί πιστεύουν σε δε-κατέξι Θεούς και στις ψυχές των ζώων. Ο κύριος θεός τους είναι ο θεός του πολέμου, τον όποιον ονομάζουν «Χουτίλολοχολί».

Έρχομαστε τώρα στους «Μορμό-νους». Έτσι λέγονται οι όπαδοί της αί-ρεσεως της 'Αμερικανικής, την όποια ίδ-ρυσε κάποιος Ζάν Σμιθ. Αυτός ισχυρί-στηκε ότι, όπως ο Μωϋσής, τον έλαβε, όπως ο Μωϋσής, από τον ουρανό μια πλακά, που είχε γραμμένα τα προ-στάγματα του Θεού. Το θρησκευμά του είχε ένα μίγμα μωαμεθανισμού και βουδισμού. Διδάσκει ότι υπάρχουν δύο μεγάλα βασίλεια εκτός από τη γη: το βασίλειο της Ημέρας και το βασίλειο της Νύχτας. Το βασίλειο της Ημέρας βρί-σκεται υπό τις διαταγές του Θεού και το βασίλειο της Νύχτας υπό τις διαταγές του Διαβόλου. Κάτι ανάλογο δηλαδή προς τον Παράδεισο και την Κόλαση της χρί-στης. Επίσης το θρή-σκευμα αυτό το παραδέχεται ότι οι άνθρωποι έχουν μέσα τον δυό ψυχές: την ψυχή της ημέρας και την ψυχή της νύχτας, που παλεύουν διαρκώς μεταξύ τους. Οι Μορμόνοι δεν πίνουν ποτά και δεν τρώουν κρέατα.

Μετά τους Μορμόνους έρχονται οι «Σα-βοναρόλες». Αυτοί πιστεύουν σε δε-κατέξι Θεούς και στις ψυχές των ζώων. Ο κύριος θεός τους είναι ο θεός του πολέμου, τον όποιον ονομάζουν «Χουτίλολοχολί».

Ο περίφημος μοναχός Σαβοναρόλε

Μετά τους Μορμόνους έρχονται οι «Σα-βοναρόλες». Αυτοί πιστεύουν σε δε-κατέξι Θεούς και στις ψυχές των ζώων. Ο κύριος θεός τους είναι ο θεός του πολέμου, τον όποιον ονομάζουν «Χουτίλολοχολί».

Έρχομαστε τώρα σε μια άλλη αλ-λόκοτη θρησκεία, τους «Μαγιάς» της Περσίας, οι ό-ποιοι λέγονται έτσι από τον ιδρυτή της θρησκείας τους, τον Μανί. Ο Μανίς αυτός ισχυριζόταν ότι έλαβε, όπως ο Μωϋσής, από τον ουρανό μια πλακά, που είχε γραμμένα τα προ-στάγματα του Θεού. Το θρησκευμά του είχε ένα μίγμα μωαμεθανισμού και βουδισμού. Διδάσκει ότι υπάρχουν δύο μεγάλα βασίλεια εκτός από τη γη: το βασίλειο της Ημέρας και το βασίλειο της Νύχτας. Το βασίλειο της Ημέρας βρί-σκεται υπό τις διαταγές του Θεού και το βασίλειο της Νύχτας υπό τις διαταγές του Διαβόλου. Κάτι ανάλογο δηλαδή προς τον Παράδεισο και την Κόλαση της χρί-στης. Επίσης το θρή-σκευμα αυτό το παραδέχεται ότι οι άνθρωποι έχουν μέσα τον δυό ψυχές: την ψυχή της ημέρας και την ψυχή της νύχτας, που παλεύουν διαρκώς μεταξύ τους. Οι Μανισαίοι δεν πίνουν ποτά και δεν τρώουν κρέατα.

Μετά τους Μαγιάς έρχονται οι «Μεζικονιστάς». Αυτοί πιστεύουν σε δε-κατέξι Θεούς και στις ψυχές των ζώων. Ο κύριος θεός τους είναι ο θεός του πολέμου, τον όποιον ονομάζουν «Χουτίλολοχολί».

Έρχομαστε τώρα στους «Μορμό-νους». Έτσι λέγονται οι όπαδοί της αί-ρεσεως της 'Αμερικανικής, την όποια ίδ-ρυσε κάποιος Ζάν Σμιθ. Αυτός ισχυρί-στηκε ότι, όπως ο Μωϋσής, τον έλαβε, όπως ο Μωϋσής, από τον ουρανό μια πλακά, που είχε γραμμένα τα προ-στάγματα του Θεού. Το θρησκευμά του είχε ένα μίγμα μωαμεθανισμού και βουδισμού. Διδάσκει ότι υπάρχουν δύο μεγάλα βασίλεια εκτός από τη γη: το βασίλειο της Ημέρας και το βασίλειο της Νύχτας. Το βασίλειο της Ημέρας βρί-σκεται υπό τις διαταγές του Θεού και το βασίλειο της Νύχτας υπό τις διαταγές του Διαβόλου. Κάτι ανάλογο δηλαδή προς τον Παράδεισο και την Κόλαση της χρί-στης. Επίσης το θρή-σκευμα αυτό το παραδέχεται ότι οι άνθρωποι έχουν μέσα τον δυό ψυχές: την ψυχή της ημέρας και την ψυχή της νύχτας, που παλεύουν διαρκώς μεταξύ τους. Οι Μορμόνοι δεν πίνουν ποτά και δεν τρώουν κρέατα.

Μετά τους Μορμόνους έρχονται οι «Σα-βοναρόλες». Αυτοί πιστεύουν σε δε-κατέξι Θεούς και στις ψυχές των ζώων. Ο κύριος θεός τους είναι ο θεός του πολέμου, τον όποιον ονομάζουν «Χουτίλολοχολί».

Μετά τους Μαγιάς έρχονται οι «Μεζικονιστάς». Αυτοί πιστεύουν σε δε-κατέξι Θεούς και στις ψυχές των ζώων. Ο κύριος θεός τους είναι ο θεός του πολέμου, τον όποιον ονομάζουν «Χουτίλολοχολί».

Έρχομαστε τώρα στους «Μορμό-νους». Έτσι λέγονται οι όπαδοί της αί-ρεσεως της '

ΕΣΘΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΟΡΓΚ ΚΑΙ Η ΑΓΕΛΑΔΕΣ

ΤΟΥ ΑΓΓΙΝΟ ΚΑΛΛΑΣ

ΥΤΗ η ιστορία γίνετο στην εποχή που οι σκλάβοι των μεγάλων αφεντάδων πολυ λίγο διάφε-
αν από τα ζώα.

Κάποτε λοιπόν ένας αφέντης σοφίστηκε να φτιάξει για τις αγελάδες του τον ωραιότερο σταύλο που υπήρχε σ' όλη τη χώρα. Οι σκλάβοι κουβέλησαν τις πέτρες και τα ξύλα και οι μαστόροι άρχισαν να χτίζουν. Έπειτα από λίγους μήνες η οικοδομή ήταν σχεδόν έτοιμη. Μια οικοδομή, που όμοια της δεν είχε ξαναχτιστεί ποτέ. Ο αφέντης δεν εγώτανε να τη βλέπει και να την καμαρώνει.

Μια μέρα, καθώς οι εργάτες δούλευαν ακόμα επάνω στη στέγη του σταύλου, ένας αμαξάς φάνηκε από πέρα με το κάρο του, κουβαλώντας πέτρες για την οικοδομή. Μα το κάρο βούλιαξε σε κάποιο βαλτοτόπι που ήταν εκεί κοντά και το άλογο σταμάτησε. Ο αμαξάς του έδωσε μια κατωϊκιά και φώναξε:

— Χάι... χού!... "Αν ήθελες να μη σέρνης κάρο με πέτρες, γέρο μου, θάπρεπε να γεννιόσουν αγελάδα!... Χάι... χού!...

Οι εργάτες που δούλευαν επάνω στη στέγη, άκουσαν τα λόγια αυτά και γέλασαν. Και κάποιος απ' αυτούς απάντησε τότε:

— Κάλιο θάταν και μερικοί άνθρωποι ακόμα να είχαν γεννηθεί αγελάδες. Για τις αγελάδες, βλέπεις, χτίζουν παλάτια, μα για τους εργάτες...

Αυτήν τη φορά όμως κανένας άλλος δεν γέλασε εκτός απ' αυτόν που είπε τ' αστόχαστα εκείνα λόγια, κι αυτόν το γέλιο πνίχτηκε γρήγορα μέσα στο λαϊκό του. Τάχα, τίχα, τίχα... όπως και πρώτα. Και μόνο μια παράξενη ζέση είχε χυθεί, θαρρείς, επάνω στη στέγη που έμπαινε, βαθεία μέσα στις καρδιές των σκλάβων και τους έκανε και τους τούφλωνε.

Κάτω, σε μια γωνιά, ήταν ξαπλωμένος ο "Οργκ, σκλάβος κι αυτός όπως κι' οι άλλοι. Έβλεπε τους άλλους που δούλευαν στη στέγη κι' άπορούσε γιατί τώρα σώπαιναν. Μα ούτε σάλεψε από τη θέσι του. "Εμεινε εκεί, ξαπλωμένος, μισοκλεισμένος, με το σκούφο γεμάτο επάνω στα μάτια του...

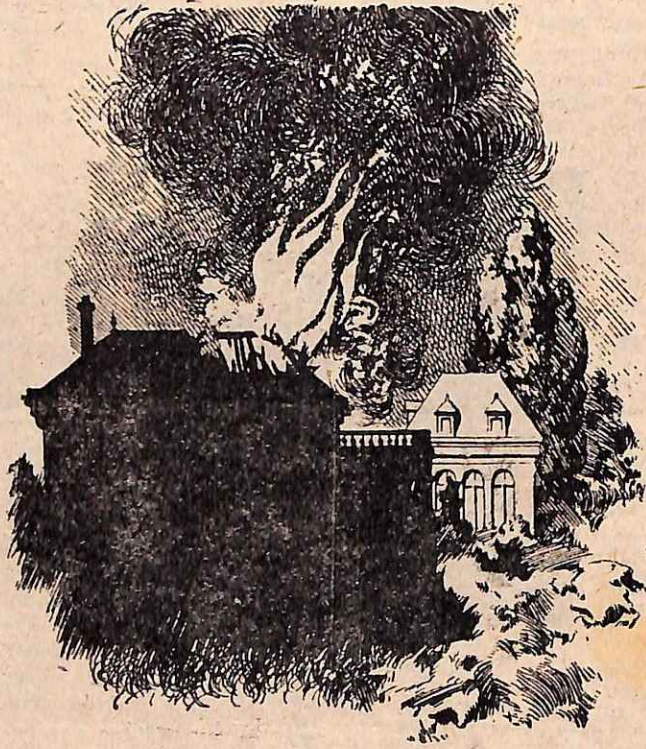
Δύο μέρες ύστερα, οι εργάτες του κτήματος ζήτησαν απ' τον αφέντη να τους στεγάσει κι' αυτός τόσο καλώς όσο και τις αγελάδες του, μα αυτός ούτε καταδέχτηκε να τους απαντήσει.

Πέρασε καιρός κι' ήρθε ο χειμώνας.

Μια νύχτα ο "Οργκ είδε ένα τρομαχτικό όνειρο που τον έπληξε άμεσως. Παραξαισμένος ακόμα από τον ύπνο, είδε πως η καλύβα του είχε πλημμυρίσει από μια κόκκινη λάμψη. Σηκώθηκε τότε, άνοιξε την πόρτα και κύτταξε έξω. Μπροστά του απλωνόταν η χιονισμένη πεδιάδα. Μα πίσω από το μικρό δάσος σπιδοβολούσε ένα ζωρό κόκκινο χρώμα που γέμιζε όλο τον ορίζοντα.

Με μιάς ο "Οργκ κατάλαβε: Καίγεται το παλάτι του αφέντη του και ο σταύλος με τις αγελάδες!...

Όρμησε τότε σαν τρελλός προς το κόκκινο εκείνο φως που τον τραβούσε. Ποτέ ως τότε δεν είχε θεωρήσει τον εαυτό του σαν άνθρωπο, από τον οποίο μπορούσαν καμιά φορά να έ-

Το παλάτι του αφέντη του καίγεται!...

χουν ανάγκη οι άλλοι. Τώρα όμως καταλάβαινε πως ήταν χρήσιμος. "Η πυρκαϊά φαινόταν μεγάλη. Με το αρχοντάκι του αφέντη έβλεπε να μπορούσαν ν' άπασχοληθούν, μα ποιος τάχα θα έσωζε τις αγελάδες;

Έτρεψε βλέποντας και στο τέλος έφτασε στο προαύλιο. Είδε τότε πως ο σταύλος δεν είχε πάθει τίποτα. Μόνο το αρχοντάκι του είχε πάρει φωτιά. Ο "Οργκ εύχρηστος μέσα του το Θεό. Καλύτερα το αρχοντάκι, παρά ο σταύλος!...

Η αγελάδες μούγγριζαν από μέσα. Μα ο "Οργκ προτίμησε να πάει πρώτα στο μέρος της πυρκαϊάς. Μπορεί να τον χρειάζονταν. Μα είδε άμέσως πως δεν υπήρχε πεία σωτηρία, γιατί η οικοδομή καίγεται κι' από τις τέσσερες γωνιές. Πληθος κόσμου ήταν μαζεμένο εκεί.

— Τρέψτε, είπε ο "Οργκ στον πρώτο που συνάντησε. "Εχει πολύ νερό στη γούρνα του κήπου!

Μα ο άνθρωπος αυτός τον κύτταξε με ένα βλέμμα σαν τρελλού, με ένα χαμόγελο παράξενο και δεν αποκρίθηκε. Ο "Οργκ προχώρησε. "Απ' τα παράθυρα του αρχοντάκι του είχαν πετάξει κάτω ένα σωρό επιπλα, ρουχικά, σκεύη. Και εξαφνα, μέσα σ' εκείνη την όχλοση, ο "Οργκ είδε καταπληκτους κάποιον να βάζει φωτιά με έναν αναμμένο δαυλό σ' όλον αυτόν το σωρό!

Και τότε, αυτός που δεν είχε σκεφτεί ποτέ τίποτα στη ζωή του, άρχισε εξαφνα να συλλογίζεται, σαν ένα ξαφνικό φως να ελπίσει μέσα στο μυαλό του. Κατάλαβε τότε ότι όλοι

οι σκλάβοι ήταν ξαπλωμένοι, σαν να είχαν φηθή από τον πυρετό, με τα μάτια κατακόκκινα και μούγγριζαν βραχνά, πνιγμένα.

Ο "Οργκ πλησίασε μιά απ' αυτές. Τό ζώο γύρισε αλλού το κεφάλι του, σαν να πονούσε πολύ και τα βλέφαρά του έκλεισαν βαρεία κουρασμένα. Κι' εξαφνα, σαν να την έπιασε λύσσα, έμπηξε τα κέρατά της στη φάτνη. Ο "Οργκ έπιασε τότε τα μαστίγια της. Ήταν σκληρά σαν πέτρα. Ήσταν, προσιμένα.

Έκλεινε τη στιγμή ο "Οργκ νόμιζε πως μέσα σ' αυτόν το σταύλο θα τάλευε το μυαλό του. "Η αγελάδες είχαν πάνω από τέσσερες μέρες να φάνε, να ποτιστούν, ν' άμειχτούν...

Τις είχαν εγκαταλείψει στην τύχη τους... Μα γιατί αυτό; Μήπως; Η αγελάδες είχαν κάνει κακό σε κανέναν; Μήπως έστειλαν αυτές, αν κατοικούσαν σε ένα αληθινό παλάτι;

Ο "Οργκ δεν μπόρεσε πειά να κρατηθεί και τρέχοντας έφυγε, σαν όλο εκείνο το κοπάδι των ζώων να έμοιαζε αφηρησμένο, επάνω του.

— "Η αγελάδες... "Η αγελάδες... τραύλιζε όλοένα στο δρόμο.

Μα κανείς δεν τον άκουγε...

Έξαφνα, καθώς έτρεξε, διέκρινε κάποια σκιά να σκαρφαλώνει στη γωνία του σταύλου προς τη στέγη, κρατώντας στα χέρια έναν αναμμένο δαυλό. "Αμέσως: ο "Οργκ κατάλαβε τους σκοπούς του.

Πήγαινε να βάλει και στο σταύλο φωτιά!...

Έπειτα είδε κι' άλλες ακόμα σκιές να τρέχουν προς το σταύλο. Ο "Οργκ έννοιωσε τότε το κεφάλι του να του πονάει δυνατά. Γύρισε και άρ-
χισε να τρέχει κι' αυτός προς το σταύλο. Οδύλιαζε κι' αυτός και το ούρλιαχτό του έμεινε με τα μούγγρι-
τά των αγελάδων.

Μόλις έφτασε στο σταύλο, όρμησε πάλι μέσα. "Η στέγη είχε πάρει πεία φωτιά, κανείς είχε πλημμυρίσει πυκνός βλητή την οικοδομή. Τότε μια τελευταία λογική ιδέα ξεπήδησε μέσα στη σκέψη του:

— Γιατί δεν σώζω τα ζώα απ' τη φωτιά; Γιατί δεν ανοίγω την μεγάλη πόρτα για να φύγουν;

Και τότε σαν απάντησε, του ήρθε μια άλλη σκέψη:

— Γιατί; Γιατί από τις αγελάδες άρχισαν όλα. Ζούσαν καλύτερα ή αγελάδες από τους εργάτες, και αυτοί εκδικούνταν τώρα...

Σε λίγο αναμμένα ξύλα άρχισαν να πέφτουν από την οροφή. Τα ζώα έτρεχαν αλαφιασμένα από τη μια μεριά στην άλλη, μα κι' ο "Οργκ έτρεχε απ' εδώ κι' απ' εκεί, σαν τρελλός. Τι μπορούσε να κάνει μόνος του; Έξαφνα, σκόνταψε κάπου και έπεσε. Σηκώθηκε τριλιζόντας. Μπροστά του κειτόταν μια νεκρή αγελάδα. που μόλις είχε γεννήσει μέσα σ' εκείνο το σάλαχο. Το δαυλάκι της, ύψος ακόμα, προσπαθούσε να σπρηχθεί στα τρεμάμενα πόδια του κι' αποζητούσε με τα χείλη

ΑΛΓΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Στη νήσο Κέα, όπως και σε πολλά άλλα μέρη, πιστεύουν πως οι διάφοροι άγιοι της εκκλησίας μας έχουν ο καθένας τους κι' από μια θαυματουργή ιδιότητα, για την οποία και τιμώνται ξεχωριστά απ' τους κατοίκους.

Έτσι η "Αγία "Αννα δίνει άφθονο γάλα στις μητέρες που θηλάζουν. Ο "Άγιος "Ελευθέριος είνε προστάτης των γυναικών και τις αλευτερώγει γρήγορα κατά τη γέννα τους. Ο "Άγιος Συμεών θεραπεύει κάθε εξόγκωμα του σώματος. Ο "Άγιος Θεόδωρος παρουσιάζει κατά τον ύπνο στους νέους τη γυναίκα που θα πάρουν και στα κορίτσια το μέλλοντα σύζυγό τους. Ο "Άγιος "Ισίδωρος βοηθάει για την ανακάλυψη χαμένων πραγμάτων. Ο "Άγιος Τρύφων κυνηγάει απ' τους κήπους και τ' άμπλια τα ποντίκια. Ο "Άγιος Μάμας, Μόδεστος και Βλάσιος προστατεύουν τα κοπάδια. Ο "Άγιος "Ιωάννης ο Καλυβίτης προφυλάσσει απ' τη βέρμη. Ο "Άγιος "Αρτέμιος θεραπεύει όσους πάσχουν από κήλη. Ο "Άγιος Χαράλαμπος απομακρύνει τις επιδημικές ασθένειες και ιδίως την πανούκλα. Η "Αγία Βαρβάρα προφυλάσσει τα μικρά παιδιά από τη βλογιά. Ο "Άγιος Γρηγόριος θεωρείται ως δώκτης των... φειρών, εξ ου και "Ερίτης έπωνομασθή.

Ο "Άγιος Αμειλιανός και ο "Άγιος Προκόπιος κάνουν τα παιδιά, εύχλωτα ο πρώτος και προκομένα ο δεύτερος. Τέλος, η "Αγία Ειρήνη γιατρεύει τα καχεκτικά.

Όταν μύηκαμε στη δεύτερη εξαμηνία, η κυρία "Ελένη μάς παραδίδει και το μάθημα της "Ιεράς "Ιστορίας. Καί άνάμεσα στ' άλλα, μάς διηγούνται το γραφικό ειδύλλιο του Βοός και της Ρούθ. Κι' αυτό μάς το διηγούνται ή κυρία "Ελένη ν' ανέκφραστη σεμνότητα, έχοντας τα δάχτυλα των χειρών της μετεδμεμένα πάνω στα γόνατά της, έτσι όπως ζωγραφίζουν μερικές καλόγριες πάνω σε πεζούλια παλαιών πετρόχτιστων μοναστηριών να κυττάζουν καθισμένες τους δειλινούς ορίζοντας, όπου λιγοθυμεί ή σκιά ενός καμπαριού, καμπαριού που θνήσκει σαν τελευταίο «"Αμήν» των γυνών που κοιμούνται προς το άπειρο και μάτια τ' άσημένα που ξυπνούν και τρεμοπαίζουν.

Ακούγοντάς την, φανταζόμουν πως έβγαινα στ' άλώνι να δω τα γέννημά μου, Βοός έγω με γένεια και κοιλιά λευκική, σέρνοντας την πορφύρα μου πάνω σε δέσμες στάχια σοριασμένα στο διάβα μου από δούλους σκυφτούς. Τότε κύτταξα για πρώτη φορά τη Ρούθ, ή οποία δεν ήταν άλλη από την κυρία "Ελένη, που προσπαθούσε ή δύστυχη, όλη ιδρώτα και κόπωση, να μαζέψει όσα στάχια είχαν μείνει άπάνω στη γη, τη φλογισμένη από τον άσπρον ήλιο της "Ιουδαίας.

Έτρεχα τότε και ριχνόμουν στα πόδια της, δχνομένος πάλι απ' τη μεταμφιεσί μου, για να της πω πόσο την άγαπούσα, να τη βάλω να μου τραγουδήσει και να την οδηγώ στο σπίτι μου, όπου ή ύπνοστρια θα μάς έδινε το άγαπημένο μου κεντί, φωνιά γυναιά ξερογυμμένο και χαλβά φτιαγμένο από σιμυγδάκι και μύγαλα.

Αυτή την εποχή της σχολικής ζωής

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΝΤΟΥΚΛΟ ΣΥΝΗΘΙΣΕ να λήν:

— Οι ισχυροί της ημέρας δεν τρέφουν καμιά συμπάθεια προς τους ανθρώπους των γραμμάτων. Μας άποφεύγουν όπως άποφεύγουν οι κλέφτες το φώς.

Μαζί με τον Ντούκλο συνήθισε να λήν:

— Οι ισχυροί της ημέρας δεν τρέφουν καμιά συμπάθεια προς τους ανθρώπους των γραμμάτων. Μας άποφεύγουν όπως άποφεύγουν οι κλέφτες το φώς.

Μαζί με τον Ντούκλο συνήθισε να λήν:

— Οι ισχυροί της ημέρας δεν τρέφουν καμιά συμπάθεια προς τους ανθρώπους των γραμμάτων. Μας άποφεύγουν όπως άποφεύγουν οι κλέφτες το φώς.

Μαζί με τον Ντούκλο συνήθισε να λήν:

— Οι ισχυροί της ημέρας δεν τρέφουν καμιά συμπάθεια προς τους ανθρώπους των γραμμάτων. Μας άποφεύγουν όπως άποφεύγουν οι κλέφτες το φώς.

Μαζί με τον Ντούκλο συνήθισε να λήν:

— Οι ισχυροί της ημέρας δεν τρέφουν καμιά συμπάθεια προς τους ανθρώπους των γραμμάτων. Μας άποφεύγουν όπως άποφεύγουν οι κλέφτες το φώς.

Μαζί με τον Ντούκλο συνήθισε να λήν:

— Οι ισχυροί της ημέρας δεν τρέφουν καμιά συμπάθεια προς τους ανθρώπους των γραμμάτων. Μας άποφεύγουν όπως άποφεύγουν οι κλέφτες το φώς.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΕΛΕΝΗ

ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

"Αγαπούσα! "Αγαπούσα σαν τρελλός τη δασκάλα μου, την κυρία "Ελένη, που μάς έκανε οδίκην.

Ήταν μελαχροινή και παχουλή κοπελλούδα και σαν την εκύτταζε για πολλή ώρα μου έκανε έντοπος ξαχαρωμένης χουριάδας, που γεμίζε το στόμα μας από γλάκα κι' άρωμα άρωκανικό.

Της πήγαινα ταχυτικά από τον κήπο μας λουλούδια και κείνη, παίρνοντάς τα, με χάιδεχνε απαλά-απαλά, κάνοντας με να νοιώθω μέσα μου μια εξααιρετική συγκίνηση.

Τόσο την αγαπούσα, ώστε θα ήθελα πολύ να ήταν γυναίκα μου, να φόραγε μια τουαλέτα με τουρνουρί, ήλόκληρη από μενεξέλι μεταξωτό σκεπασμένο με μαύρο κέντημα, σαν κι' εκείνη της μαμάς για τις βίβτες. Τότε θα πήγαίναμε μαζί στα έμπορικά, όπου θα μάς κουβαλούσαν τα παιγνίδια με καλάθια και θα γυρζαμε έπειτα στο σπίτι, όπου θα παίζαμε με τους φίλους μας, βράζοντας απ' το ντουλάπι όλες τις κομπόσσες για να τις σεβίρουμε στους καλεσμένους.

Όταν μύηκαμε στη δεύτερη εξαμηνία, η κυρία "Ελένη μάς παραδίδει και το μάθημα της "Ιεράς "Ιστορίας. Καί άνάμεσα στ' άλλα, μάς διηγούνται το γραφικό ειδύλλιο του Βοός και της Ρούθ. Κι' αυτό μάς το διηγούνται ή κυρία "Ελένη ν' ανέκφραστη σεμνότητα, έχοντας τα δάχτυλα των χειρών της μετεδμεμένα πάνω στα γόνατά της, έτσι όπως ζωγραφίζουν μερικές καλόγριες πάνω σε πεζούλια παλαιών πετρόχτιστων μοναστηριών να κυττάζουν καθισμένες τους δειλινούς ορίζοντας, όπου λιγοθυμεί ή σκιά ενός καμπαριού, καμπαριού που θνήσκει σαν τελευταίο «"Αμήν» των γυνών που κοιμούνται προς το άπειρο και μάτια τ' άσημένα που ξυπνούν και τρεμοπαίζουν.

Ακούγοντάς την, φανταζόμουν πως έβγαινα στ' άλώνι να δω τα γέννημά μου, Βοός έγω με γένεια και κοιλιά λευκική, σέρνοντας την πορφύρα μου πάνω σε δέσμες στάχια σοριασμένα στο διάβα μου από δούλους σκυφτούς. Τότε κύτταξα για πρώτη φορά τη Ρούθ, ή οποία δεν ήταν άλλη από την κυρία "Ελένη, που προσπαθούσε ή δύστυχη, όλη ιδρώτα και κόπωση, να μαζέψει όσα στάχια είχαν μείνει άπάνω στη γη, τη φλογισμένη από τον άσπρον ήλιο της "Ιουδαίας.

Έτρεχα τότε και ριχνόμουν στα πόδια της, δχνομένος πάλι απ' τη μεταμφιεσί μου, για να της πω πόσο την άγαπούσα, να τη βάλω να μου τραγουδήσει και να την οδηγώ στο σπίτι μου, όπου ή ύπνοστρια θα μάς έδινε το άγαπημένο μου κεντί, φωνιά γυναιά ξερογυμμένο και χαλβά φτιαγμένο από σιμυγδάκι και μύγαλα.

Αυτή την εποχή της σχολικής ζωής

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΝΤΟΥΚΛΟ ΣΥΝΗΘΙΣΕ να λήν:

— Οι ισχυροί της ημέρας δεν τρέφουν καμιά συμπάθεια προς τους ανθρώπους των γραμμάτων. Μας άποφεύγουν όπως άποφεύγουν οι κλέφτες το φώς.

Μαζί με τον Ντούκλο συνήθισε να λήν:

— Οι ισχυροί της ημέρας δεν τρέφουν καμιά συμπάθεια προς τους ανθρώπους των γραμμάτων. Μας άποφεύγουν όπως άποφεύγουν οι κλέφτες το φώς.

Μαζί με τον Ντούκλο συνήθισε να λήν:

— Οι ισχυροί της ημέρας δεν τρέφουν καμιά συμπάθεια προς τους ανθρώπους των γραμμάτων. Μας άποφεύγουν όπως άποφεύγουν οι κλέφτες το φώς.

μου τα κορίτσια άρχισαν να τραβίδωνται από κοντά μου, λέγοντας μ' ένα κομικό ύφος σεμνότητας γεροντοκόρης:

— "Αγόρια με αγόρια, κορίτσια με κορίτσια...

Βρέθηκα λοιπόν ξένος μεταξύ του δορυβοποιού στοιχείου των άρσενικών όμοίων μου, που με υποδέχτηκαν με καρπαζιές.

Ο "Αντώνης τότε ήταν ο καλύτερός μου φίλος, γιατί φαινόταν ήσυχώτερος από τους άλλους και ήθελε κι' αυτός σαν κι' εμένα να γίνη δεσπότης. Πολλές φορές πήγαινα στο σπίτι του, μεταμορφώναμε μια καρέκλα σε έερο βήμα κοινουλιώνοντάς την με το φανταγμένο σκέπασμα του τραπέζιου, καθίζαμε κεί πάνω ένα κόνισμα κι' ή λειτουργία άρχιζε.

Ο Κώστας, ένας άλλος συμπαθής

Μα ένο απόγευμα, εκεί που μια στριανή δασκάλα με μάλανε γιατί δεν εγνώριζα το μάθημα της αριθμητικής, άνοιξε με χαρούμενη βιασμένη ή πόρτα της τάξης και μπήκε ο διευθυντής του σχολείου. Τον άκολουθούσε μια ύπνοστρια κρατώντας ένα μεγάλο δίσκο άσημένο, γεμάτο κουφέτα, και ο διευθυντής άρχιζοντας να τα σκορπά στον αέρα, πάνω στα θρανία, έδω κι' έκει, φωνάζοντας θριαμβευτικά πως ή κυρία "Ελένη στεφανώθηκε χτες το βράδυ ν' έστειλε τώρα τα κουφέτα αυτά στ' άσημένα μαθητριά της για να της άχρηθούν καλοροφεία.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ' τη θέσι μου. Κι' όπως ένας γεωργός άνοίγει την πόρτα της καλύβας του μ' άπόγνωση έπειτα από άνοιχτήνη ένα έλλα, εκύτταζε μπροστά μου έναν κάμπο, τον κάμπο το δικό μου, όπου μόλις έχτες άνάσαινε από τη γη το πρώτο χορτάρι της άγάπης μου, πλημμυρισμένο τώρα, το χάμα σκαμμένο, όλόκληρη τη συγκομιδή καταστραμμένη από αλάνιδιο χαλάζι, που είχε τιναχτεί επάνω της τόσο μεγάλο, όσο μεγάλα είναι τα κουφέτα που μοιράζουν στο στεφάνωμα.

Όλα τα παιδιά όρμησαν να μαζέψουν μέσα στις τσέπες τους από τ' άέλειστο δώρο, βράζοντας φρονές κομμένες απ' τη συγκίνηση της λειχουριάς. Μόνος έγω δεν κουνήσα απ

ΑΠΟ ΤΗ ΔΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΣ ΚΑΙ ΟΥΓΚΩ

Η αντίδραση που συνάντησε ο Ούγκω. Ο θαυμασμός του προς το Σατωβριάνδο. Ένα ποίημα που τον κάνει διάσημο. Ο Σατωβριάνδος ενθουσιάζεται. Η τρομερή επίσκεψή στο μεγάλο συγγραφέα. Η καλοσύνη του Σατωβριάνδου και η... πληγή του Ούγκω. Όπου ο Σατωβριάνδος παίρνει το μπάνιο του μπροστά στο νεαρό ποιητή. Η πόσα της κυρίας Σατωβριάνδου! Διπλωματικός ή πάληλος με το στανίδι κτλ. κτλ.

Είνα γνωστόν πόσο μεγάλη ήταν η αντίδραση που συνάντησε ο Βίκτωρ Ούγκω στην αρχή του ποιητικού του σταδίου από τους παλαιότερους συναδέλφους του. Οι περισσότεροι από αυτούς, όπως και της σχολής των κλασικιστών, έβλεπαν με αγανάκτηση τον νέο αυτόν ποιητή, ο οποίος είχε την τάση να θέλει να επιβάλει μια νέα σχολή, την «ρωμαντική». Το Κοινόν κορόβευε επίσης τον Ούγκω και τους λίγους υπακόμους του, οι οποίοι τον έβριζαν και οι σατυρογράφοι της εποχής είχαν βροχή από επίδοκνους στον πνεύμα του, παρωδώντας τα ποιήματά του. «Ελάχιστοι νέοι μόνον εγγολώθηκαν άμεσα τις νεωτεριστικές του ιδέες. Η αντίδραση, ωστόσο, αυτή, αντί να αποθαρρύνει τον νέο ποιητή, του έδινε, αντίθετως, ακόμα περισσότερο θάρρος για να αγωνισθεί».

Ο Ούγκω βέβαια πικραινόταν στο βάθος της ψυχής του με τη γενική αυτή κατακραυγή εναντίον του... Έξακολουθούσε όμως, με την ίδια πάντα όρεξη, να γράφει και να διαβάζει. «Εδίδασκε πρό πάντων τα έργα του Σατωβριάνδου. «Αν και δεν γνώριζε προσωπικά το συγγραφέα των «Μαρτύρων», έτρεφε όμως άπειρη εκτίμηση προς αυτόν. Συμφωνούσε με μαζύ του και σε πολλά ζητήματα, όπως στην πίστη του προς τη θρησκεία, στην άφοβη πίστη στο βασίλειο κτλ. Γιατί ο Ούγκω, την εποχή εκείνη ήταν ακόμα φανατικός βασιλικός... «Όταν μάλιστα έδολοφονήθη ο δούξ του Μπερνού, έγραψε μίαν οδή, η οποία άρεσε τόσο πολύ στην τότε βασίλισσα Λουδοβίκο ΙΗ' ώστε την έμαθε απέξω και την απήγγειλε!»

Μα και ο Σατωβριάνδος, όταν έδιδασκε την οδή αυτή, ενθουσιάζονταν. Μία μέρα δέ, καθώς κουβεντιάζε με κάποιον βουλευτή της δεξιάς, εξέφρασε όλο τον θαυμασμό του για το ποίημα αυτό και πρόσθεσε ότι ο ποιητής που το είχε γράψει ήταν ένα «πρόσφορο παιδί»! (Αναφοροσυμπλήρ)!

Ο βουλευτής ανέφερε την φράση αυτή του Σατωβριάνδου σε κάποιον άρτο που έγραψε σε μίαν εφημερίδα και έτσι όλος ο κόσμος έμαθε τα επαινετικά λόγια που είχε πη ο μέγας συγγραφέας για τον Ούγκω, ο οποίος είχε γίνει πια γνωστότατος.

Ο Ούγκω, φυσικά, έσπευσε να πάει να ευχαριστήσει το βουλευτή για το άρθρο του. Τον Σατωβριάνδο όμως δεν τόλμησε να τον επισκεφθεί... Ναι, αλλά καθώς ήταν, φρόντισε να τον έλκε με κάποιον φίλο του, τον μεγάλο αυτόν σ.γ. γράφει. «Ο Σατωβριάνδος όμως παραξενεύτηκε πολύ για αυτό και εξέφρασε τα παράπονά του στον φίλο του που βουλευτής, ο οποίος πάλι φρόντισε να τον διαβεβαιώσει... μήτερα να τον αντίκρισε στην πόλη... Η κυρία Ούγκω αντίθετα υπερασπίστηκε για το αν

διαφέρει που άδεινε ο διάστημα λογοτέχνης για το γούστου και συνέστησε στο Βίκτωρα να πάει άμέσως να τον επισκεφθεί. «Έτσι ο Ούγκω, ο οποίος υπάκουσε τυφλά τη μητέρα του, αναγκάστηκε, θέλοντας και μη, να πάει στο βουλευτή και να τον παρακαλέσει να τον συνοδεύσει στο σπίτι του Σατωβριάνδου.

Πράγματι, την άλλη μέρα, στις 7 του βράδυ, ο κ. Αζιέ-έτσι λεγόταν ο βουλευτής-πέρασε από το σπίτι του για να τον πάρει να πάνε στον Σατωβριάντο. Φανταστείτε δέ τη συγκίνησή του νεαρού ποιητή όταν έφτασε στο μεγάλο του συγγραφέα, τον οποίον τόσο θαύμαζε.

Ο κ. Αζιέ χτύπησε το κουπί και σε λίγο άνοιξε την εξώπορτα ένας λακκάς με οικοστολή, ο οποίος εισήγαγε τους δύο επισκέπτες μέσα σε ένα ευρύχωρο σαλόνι, όπου βρισκόταν ο

Σατωβριάνδος και η γυναίκα του. Η κυρία Σατωβριάνδου, βλέποντας τους επισκέπτες, δεν κουνήθηκε καθόλου από τη θέσι της. Ο Σατωβριάνδος όμως στήλωσε άμεσα και προχωρώντας προς τον νεαρό ποιητή, ο οποίος έμπορούσε να ταν και έγγονός του, του είπε:

— Κύριε Ούγκω, είμαι ενθουσιασμένος που σας βλέπω... «Εδίδασκα τους στίχους σας. «Υπάρχουν μέσα στους αυτούς πράγματα, τα οποία κανένας ποιητής της εποχής μας δεν θα μπορούσε να γράφει».

Ο Ούγκω κοκκίνησε και κομμοσούρισε μερικά ευχριστήρια λόγια. Μα τα είχε χάσει εντελώς. Εύχολογος... «Ο Ούγκω όμως επέμεινε στην ιδέα του. Προτιμούσε το Σατωβριάνδο... στα βιβλία του, παρά... έμ του φυσικού!...

Για να ευχαριστήσει, έμ

μέσα δύο οικογενειακοί φίλοι του Σατωβριάνδου και η σύζυγός του έγεννησε. Ο Ούγκω κάθισε παράμερα σε μια καρέκλα και έμ' εκεί μπόρεσε να παρακολουθή προσεκτικά το έδαμά του...

Ο Σατωβριάνδος είχε, στο ύψος του και στο βάδισμά του, κάτι το στρατιωτικό. Φορούσε μία μαύρη ρεδιγκότα, κουμπωμένη ως το λαιμό. Το μεγαλοπρεπές παρουσιαστικό του έπρόδιδε όλη την αρχοντιά του... «Η

ταυτότητα και απευθυνόταν κυρίως στον νεαρό Ούγκω, ο οποίος είχε αρχίσει εν τω μεταξύ να ξεθαίνει στο μέγαρο του συγγραφέα... Τέλος, όταν έσκητιναι, ο κ. Αζιέ στήλωσε και άμεσα ο Ούγκω τον έμεινέθη.

Ο Σατωβριάνδος συνόδευσε τους δύο επισκέπτες ως την εξώπορτα, και, πριν τον αποχαιρετήσει, παρακάλεσε τον Ούγκω να τον επισκεπτεται

κάπου-κάπου... «Όταν βρέθηκε στον δρόμο, ο Ούγκω ανέπνευσε με ανακούφιση. «Ε, λοιπόν... Όσας ευχαριστήμενος, φαντάζομαι!... του είπε ο κ. Αζιέ.

— Ναι, απάντησε ο Ούγκω, είμαι ευχαριστημένος, γιατί... έφύγαμε!

— Πώς! φώναξε ο βουλευτής. Μά στίχοι ήταν απάισιοι, ο Ούγκω όμως, από ευγένεια, τους βοήκε «πολύ καλούς». «Όταν τελείωσε το διάβαμά, μπήκε μέσα στο δωμάτιο ένας υπηρέτης κουβαλώντας μία λεκάνη γεμάτη νερό. Ο Ούγκω στήλωσε τότε για να φύγει, ο Σατωβριάνδος όμως τον έκραγες, και, χωρίς να τον νοιάζει για την παρουσία του νεαρού ποιητή... γόβηκε και έκαμε το μπάνιο του μπροστά του.

Και απάιτησιν της κυρίας Ούγκω, η επίσκεψή του Βικτωρος στον διάσημο συνάδελφό του συνεχίστηκαν. Μα ο φτωχός Βίκτωρ, παιδί καθώς ήταν, άνοιξε τρομερά κοντά στο μεγάλο συγγραφέα... Τι να έκανε όμως... Δεν μπορούσε να κακοκαρίσει έναν τόσο μεγάλο και τόσο καλό θαυμαστή του!...

Φανταστείτε λοιπόν τη χαρά του όταν πληροφορήθηκε μία μέρα ότι ο Σατωβριάνδος είχε διοριστεί πρεσβύτερος στο Βερολίνο. Κατανοουσιάζοντας έτρεξε να τον συγχαρεί και... να τον

τούτοις τη μητέρα του, ύστερα από λίγον καιρό έκανε και δεύτερη επίσκεψη στο διάσημο συγγραφέα.

Η κυρία Σατωβριάνδου ούτε αυτή τη φορά καταδέχθηκε να προσέξει το «παίδονόμι» αυτό. Ο Σατωβριάνδος όμως τον δέχθηκε με μεγάλη έγκαιρο διάτρητα.

— Α! καλημέρα! του φώναξε μόλις τον είδε. Καλήσθε... Τι γίνεται; Έργαστήκατε διόλου από την τελευταία φορά που ιδωθήκαμε;

Ο Ούγκω απάντησε ότι είχε γράψει μερικάς στίχους.

— Α! Τι ωραία!... φώναξε ο Σατωβριάνδος. Στίχους! Γράφετε στίχους!... Αυτή είναι η πραγματική τέχνη!... Βρίσκεστε σε ένα επίπεδο παραπάνω από μένα!... Πραγματικός συγγραφέας είναι ο ποιητής!...

«Έγραφα κι' εγώ, κάποτε, στίχους και μετανοώ που δεν εξακολούθησα... Έχω γράψει μάλιστα και μία έμμετρο τραγωδία; Πρέπει να σας διαβάσω μία σκηνή...

Και, γυρίζοντας προς τη διεύθυνση της πόρτας, φώναξε:

— Πιλόργκ, έλα, σε χρειάζομαι... Άμέσως μπήκε μέσα ένας κύριος με κόκκινα μαλλιά και φαβορίτες.

— Φέρε μου τα χειρόγραφα του «Μωυσή»... του είπε ο συγγραφέας. Ο Πιλόργκ ήταν ο γραμματέας του Σατωβριάνδου. Η δουλειά του ήταν τρομακτική. Μόνον η άλλη γραφία την οποία του υπαγόρευσε καθημερινός ο Σατωβριάνδος, του σκάλωνε ένα σωρό ώρες. Έκτος αυτού όμως, ήταν αναγκασμένος να αντιγράφει τα γραμμάτα του κυρίου του σε ένα ειδικό βιβλίο, για να τα βρούν, αργότερα, οι μεταγενέστεροι.

Ο γραμματέας έφερε σε λίγο τα χειρόγραφα της τραγωδίας και ο Σατωβριάνδος άρχισε την ανάγνωσή... Οι στίχοι ήταν απάισιοι, ο Ούγκω όμως, από ευγένεια, τους βοήκε «πολύ καλούς». «Όταν τελείωσε το διάβαμά, μπήκε μέσα στο δωμάτιο ένας υπηρέτης κουβαλώντας μία λεκάνη γεμάτη νερό. Ο Ούγκω στήλωσε τότε για να φύγει, ο Σατωβριάνδος όμως τον έκραγες, και, χωρίς να τον νοιάζει για την παρουσία του νεαρού ποιητή... γόβηκε και έκαμε το μπάνιο του μπροστά του.

Και απάιτησιν της κυρίας Ούγκω, η επίσκεψή του Βικτωρος στον διάσημο συνάδελφό του συνεχίστηκαν. Μα ο φτωχός Βίκτωρ, παιδί καθώς ήταν, άνοιξε τρομερά κοντά στο μεγάλο συγγραφέα... Τι να έκανε όμως... Δεν μπορούσε να κακοκαρίσει έναν τόσο μεγάλο και τόσο καλό θαυμαστή του!...

Φανταστείτε λοιπόν τη χαρά του όταν πληροφορήθηκε μία μέρα ότι ο Σατωβριάνδος είχε διοριστεί πρεσβύτερος στο Βερολίνο. Κατανοουσιάζοντας έτρεξε να τον συγχαρεί και... να τον

Για να ευχαριστήσει, έμ

αποχαιρέτησε.

— Πώς! Έλθε να μ' αποχαιρέτησης! του είπε ο νέος πρεσβύτερος. Μά θαρθής και σύ μαζί μου... Ο Βίκτωρ τον έκτύπαζε κατάπληκτος.

— Βαδιότατα! εξακολούθησε ο Σατωβριάνδος. Σας... προσεκδύλα στο προσωπικό της πρεσβείας, χωρίς να σας συμβουλευθώ και θα σας πάω μαζί μου!...

Ο Βίκτωρ τον ευχαρίστησε για το ενδιαφέρον του, αλλά του έδήλωσε πως δεν μπορούσε να αποχωρήσει τη μητέρα του.

Την ίδια στιγμή μπήκε μέσα στο δωμάτιο και η κυρία Σατωβριάνδου. Καθώς είπαμε και προηγουμένως, έως τότε ούτε γυρίζε να κυττάζει καν τον νεαρό ποιητή. Γι' αυτό, ο Ούγκω έξεπλάγη όταν την είδε αυτή τη φορά να προχωρή με το χαμόγελο στα χείλη.

— Κύριε Ούγκω, του είπε, πρέπει να με βοηθήσετε να κάω μία αγαθή εργασία. Συντηρώ ένα νοσοκομείο για τους φτωχούς παπάδες που αρρωσταίνουν. Για να ανταπεξέρωμαι στην έξοδα του ιδρύματος αυτού, αναγκάσθηκα να ιδρύσω ένα εργοστάσιο κοκαλάς... Θέλετε να αγοράσετε μία λίβρα;

— Κυρία, απάντησε ο Ούγκω, ενθουσιασμένος που του παρουσιάζονταν η ευκαιρία να εκδικηθεί την κυρία Σατωβριάνδου για τον έως τότε ύπεροπτικό της τρόπο. Θ' αγοράσω τρεις λίβρες!...

Και, αγοράσε τις τρεις λίβρες, έμεινε όμως όλο το μήνα χωρίς χατζήλκι...

ΑΠΟ ΠΑΝΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Από μία παλιά εφημερίδα της Καρόλινας, την «Σπινγκ», παραλαμβάνουμε τα εξής αμύμητα:

«... Από της μοιραίας εκείνης στιγμής υπήρχαν ανάγκη μεγάλου πολιτικού ανδρός, εκ δέ των εκτάκτων εκείνων, ολτίνες υπό περιστάσεων γεννώνται, είτε μοιραίως υπό της τύχης προσφέρονται, ποδηγετούσι τους λαούς είτε την όδον του προορισμού αυτόν, μετά πεποιθήσεως ακραδάντου και ισχυράς θελήσεως επιδόλόμενοι και επισιεύοντες εις την αυτών απειλήν, ότε μέν διά της εξ έλαχίστου σοβαράς δημιουργίας, ότε δέ διά της χρησιμοποίησε των υφισταμένων εθνικών στοιχείων, πρό πάντων όμως επωφελομένοι εγκαίρως των περιστάσεων και εις το άξιμώτερον!»

Στην ίδια εφημερίδα και στη στήλη των «Κοινωνιών» διαβάζουμε επίσης τα εξής διασκεδαστικά:

«Αφίκετο εκ Μεσσηνίας κόκκινος-κόκκινος και δροσερός επί ημίονου ο αγαπητός φίλος της «Μαστιγας» Δ. Κ., κομίζων επί δύο διασκίων του χαλάν μέν εις τους φίλους του και λύτην εις τους εχθρούς του...»

Επίσης από τη «Μερόπη», παλιά εφημερίδα της Σίφνου, αντιγράφουμε την εξής χαριτωμένη είδηση:

«Μετά την πρώτην λιτανείαν, της οποίας οι καρποί ήταν σχεδόν άνωφελεις εκ της μικρότητος, επανελήφθη προηδής πάλιν νέα, επίσης παντλήτης το λόγο σου, ρώτησε, προσπαθώντας να κρύψει τη χαρά που τον

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Κοντά στους πρόποδες του βουνού Ραμπέρ, στην άκρη του κάμπου, κατοικούσε τον παλιό καιρό ένας μωλινάς, που για μόνον του περιουσία είχε ένα μύλο, με τον οποίο έπρεπε να συντηρή όλη την οικογένειά του. Ο μύλος όμως αυτός ήταν χτισμένος σε ένα μέρος άκατάλληλο κι' ο άνεμος από καιρό σε καιρό μόνο γυρνούσε τα φτερά του, στη στιγμή που οι μύλοι των περιχώρων δούλευαν μέσα-νύχτα άδιάκοπα κι' οι ιδιοκτήτες των έπλουτιζαν από την εργασία τους.

— Δεν μπορώ να καταλάβω, έλεγε ανασταναύοντας ο φτωχός μωλινάς, για ποιο λόγο οι γονείς μου τον έχτισαν το μύλο εδώ κι' όχι ψηλά στο βουνό...

Κι' έτσι ο μύλος έμεινε πάντα στην ίδια θέσι, ο μωλινάς χωρίς δουλειά και τα παιδιά του χωρίς ψωμί.

Ένα βράδυ, καθώς ο μωλινάς περιπλανιόταν άσκοπα και πολύ στενοχωρημένος, βρέθηκε, χωρίς να το καταλάβει, στην κορυφή του βουνού. Ο αγέρας έπάλειε δυνατά τα κλαδιά των δέντρων κι' η σελήνη κρυόταν κάθε τόσο πίσω από τα σκοτεινά σύννεφα.

— Τι κρίμα! μονολογούσε ο μωλινάς. Γιατί να μην είναι ο μύλος μου χτισμένος εδώ πάνω;

— Δίχρη έγεις, του αποκρίθηκε άξαφνα από πίσω μία φωνή.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε ο μωλινάς νυρνώνοντας πίσω και βλέποντας σε μικρή απόστασι έναν άνθρωπο που καθόταν άπάνω σε μία πέτρα.

— Ναι, απάντησε εκείνος, αν τον είχαν χτίσει εδώ πάνω το μύλο, οι γονείς σου, δεν θα πενούσαν τώρα τα παιδιά σου...

— Με νωοίσεις λοιπόν; ρώτησε ο μωλινάς κι' άπορία τον άγνωστο.

— Βαδιότατα, κι' αν θέλεις να μάθης, χτίζω και μύλους...

— Αλήθεια;

— Ναι, και θα βάλω τα δυνάτη μου να σου φτιάσω ένα καλύτερο απ' όλους τους άλλους...

— Δεν έχω γρήματα όμως, μονολούρισε ο φτωχός μωλινάς.

— Δεν πειράζει, του απάντησε ο ξένος κι' ένα σατανικό χαμόγελο, άδωκε του την ψυχή σου και σου δώσω όλα τα χρήματά σου...

— Πώς; έπαι δώδεκα χρόνια θποις έπαιγεσαι κι' αν κύνες θά πηνήνη υποστώ κι' έτσι θά μνη- ο πλουσιώτερος απ' όλους τους γειτόνους σου...

Ο δυστυχεμένος ο μωλινάς, μόλις άκουσε αυτά τα λόγια ανατόγισσε σύνκορος, γιατί κατάλαβε πια πως είχε άπεναντί του τον ίδιο το Διάβολο. Έπειτα όμως σκέφτηκε καλύτερα την πρότασι κι' η ιδέα ότι θά νινόταν πλούσιος τον έγροηέισε.

— Και πως να βεβαιωθώ εγώ ότι μού λες την αλήθεια και ότι θά κρατήσης το λόγο σου; ρώτησε, προσπαθώντας να κρύψει τη χαρά που τον

έπλημμυριζε. Ο Διάβολος τότε γέλασε τόσο άλόκοτα και δυνατά, που άντηχθηκε όλόκληρο το δάσος από τα γέλια του.

— Μην άνησυχής γι' αυτό, του είπε. Γράψε τ' όνομά σου άπάνω σε αυτό το χαρτί και πίν λάληστ ο πετεινός, θά ιδής σε αυτή τη θέσι ένα μύλο, που όμοιό του δεν ξανάειδαν τα μάτια σου. Θά γυρίζι κι' όταν άκόμα δεν θά φουά ο αγέρας και θάνι οι κός σου, καταδικός σου...

— Ναι, αλλά δεν έχω γρήματα για να αγοράσω σιτάρι. Και έπειτα, πως

Την ίδια στιγμή άκούστηκε ένα δυνατό σφύριγμα, μία τρομακτική βροντή εξακολούθησε και το βουνό γέμισε από ένα πλήθος τερατομόρφων μικρών κλαματών με ούρες και με γένηα. Όλοι αυτοί άρχισαν τότε με μία άπίστευτη ταχύτητα να ξεκόδουν κομμάτια από τους βράχους, να ξεριζώνουν δέντρα, να κουβαλουν λάσπη και να χτίζουν. Σωστό πανδαιμόνιο έπικρατούσε.

Ο μωλινάς, βλέποντας την εργασία να προχωρή τόσο γρήγορα και το μύλο να φώνωνται, στην αρχή δεν ήθελε να πιστέψι στα μάτια του, έπειτα όμως κορυεύτηκε από μία φοβερή άνησυχία. Νά, οι τοίχοι είχαν τελειώσει, η σκεπή είχε μνη, τα φτερά ήταν έτοιμα!... Μόνον η μολόπετρα έλειπε, αλλά κι' αυτή περίμενε πελεκημένη στην άκρη της λαγκάδας.

Ο μωλινάς αισθάνθηκε τότε κάτι σαν λιποθυμία, αλλά άμέσως ξαναέσθηκε την ψυχραιμία του, γιατί είχε δει κάποιο άσθετικό φως να θαμποχαρίζι στην άνατολή. Έτρεξε τότε γρήγορα προς το μέρος της μολόπετρας, έβγαλε με μεγάλο κόπο τη δοκό που την έσυγκρατούσε και το πελώριο λίθινο κύλισσε με πάταγο στη βουνοπλάγια. Ο Διάβολος και οι βοηθοί του, μόλις άκουσαν το δυνατό κόπο, άφτησαν μία κραυγή διαπεραστική κι' έτρεξαν όλοι μαζί να πιάσουν τη μολόπετρα, ενώ ο μωλινάς είχε πάρει την άκτιβητή διεύθυνσι κι' όπου φύγει-φύγει...

Σε λίγο ο Διάβολος κατόρθωσε να πιάσει και να σταματήσει το λίθινο, αλλά τη στιγμή που πήγαινε να το τοποθετήσει στη θέσι του, άκούστηκε η φωνή του πετεινού. Αυστασμένος τότε απ' το θυμό του, έπειδή δεν ήμπόρεσε να εκπληρώσει την υπόσχεσί του και που έζωργε ο μωλινάς, έφριξε τη μολόπετρα άπάνω στο μύλο και τον γκρέισε σε χίλια κομμάτια. Τα κομμάτια αυτά σπασίστηκαν παντού κι' απ' όλο το χείριο μονάχα οι μεγάλοι τοίχοι έμειναν όρθιοι. Ο μωλινάς που κατόρθωσε με τέτοιον άνέλπιστο τρόπο να ξεφύγει απ' τα χείρη του Διαβόλου, βρισκόταν κατά τα χανόματα στο σπίτι του, κοντά στην οικογένειά του. Από τότε δεν έαναπαυσονήθηκε για τη σφοδρία του κι' άρροσιώθηκε μ' όλο του το ζήλο στη δουλειά του. Παρατήρησε όμως ότι απ' εκείνη την ήμερα ο μύλος του άρχισε να πηγαίνει όλο στο καλύτερο. Σε λίγον καιρό είχε άποκτήσει και άμερικά γρήματα, ίκανά για τη συντήρησι της οικογενείας του, και ήταν πια εντελώς ικανοποιημένος από την τύχη του. Άλλά έπειτα από το άλπιπώδητο εκείνο περιστατικό, δεν έπόλεψε να ξαναεβή στην κορυφή του βουνού Ραμπέρ, που και σήμερα ακόμα θεωρείται κατακείμενο μέρος από τους κελίμους των περιχώρων.

Βάλε τώρα την υπογραφή σου! του είπε ο Διάβολος μ' επιτακτική φωνή.

Ο μωλινάς δίστασε ακόμα λιγάκι, αλλά, παίρνοντας περισσότερο θάρρος, πλησίασε κι' έγραψε άπάνω σε ένα χαρτί τ' όνομά του.

Ο μωλινάς δίστασε ακόμα λιγάκι, αλλά, παίρνοντας περισσότερο θάρρος, πλησίασε κι' έγραψε άπάνω σε ένα χαρτί τ' όνομά του.

Και πώς να βεβαιωθώ εγώ ότι μού λες την αλήθεια και ότι θά κρατήσης το λόγο σου; ρώτησε, προσπαθώντας να κρύψει τη χαρά που τον

ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Ο Β. Ούγκω, όταν έπισκεφθή τον Σατωβριάνδο

Ο Β. Ούγκω στη νεανική του ηλικία

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΤΟΥ DANIEL RICHE

ΕΣΑ στο κα πάνω της, ότι μου χρειαζόταν για να δημιουργήσω ένα τέλειο έργο. Και το έργο αυτό το δημιούργησα, το έστειλα στην έκθεση και έλπίζω πως θα πάρω το βραβείο... Λοιπόν, όλα να τη δής...

Τότε, παρ' όλην την πρόθεσή του να μη βγεί καθόλου από το γραφείο του, προτού τελειώσει τη σκηνή που είχε αρχίσει, ο ποιητής, με την περιέργεια ερεθισμένη από τη διήγησή του φίλου του, σηκώθηκε και τον ακολουθούσε στην έκθεση.

Εκεί, έκαναν στην αρχή μια πρώτη βόλτα, μη μπορώντας να δουν και να κυττάζουν τίποτε, σπρωγόμενοι

Αδελή μονάχα!... Αδελή, με τα αινιγματικά της χαρακτηριστικά, προσωποποιούσε το έρωτικό ιδεώδες του...

από το αναρίθμητο πλήθος των κομφών Παριζιανών, που κατέλυζαν τις διάφορες αίθουσες και χειρτώντας άναρθροι, από τις χαριτωμένες επισκέψεις, ή όποιες τους ήταν γνωστές... Τέλος κατόρθωσαν να βρεθούν στην αίθουσα, όπου ο Φρεβίλ είχε εκτεθειμένο το έργο του...

Ο Βαρνέ στάθηκε άμεσως θαυμάσιος, έκλιπνόμενος με να τη χροιά της, που τον έλκυε με την αινιγματική της ομορφιά. Δέν ήλπιζε να δει την ομορφιά της, αλλά την έβλεπε με την αινιγματική της ομορφιά. Δέν ήλπιζε να δει την ομορφιά της, αλλά την έβλεπε με την αινιγματική της ομορφιά.

Από εκείνη την μέρα, ο Πέτρος Βαρνέ ήταν νεκρός για όλο τον κόσμο. Αυτός που άλλοτε αγαπούσε τόσο πολύ να τρέχει στους χορούς και στις εορτές και να λέει στις κυρίες που τον άκουγαν προσεχτικά διάφορα χαριτωμένα ανέκδοτα, δεν έδινε πια από το σπίτι του. Περνούσε όλη του τη ζωή μες στο γραφείο του, που το είχε μεταβάλει σε ένα ναό, του οποίου το είδωλο έκρυβε από τα μάτια των βεβήλων, σκεπάζοντάς το με βελούδα και πολυτίμητα βελούδα.

Ευλαβητικά, μέσα στη μοναξιά των νυκτών του, ξεσκέπαζε το πορτραίτο εκείνης που αγαπούσε τόσο τρελλά και που το είχε πάρει από το φίλο του, και με τα χέρια ένωμένα σε μια μυστική προσευχή, της έψιφνε τα θερμότερα λόγια.

Έμενε εκεί, με τα μάτια γεμάτα έκσταση, με το σώμα συνεχόμενο από ένα νευρικό ρίγος, βλέποντας σε οφθαλμοπύλη την εικόνα να έμφυονε και να κινείται... Τότε εκείνος ξετρελαιμένος της έπλωνε τα χέρια του και εκείνη έγραφε προς αυτόν με ευσπλαγνία, αγνίζοντας με τα χείλη της το μέτωπό του.

Και το άγνό αυτό φίλημα, αυτό το φίλημα του όνειρου, ήταν για τον ποιητή μια απόλαυση τόσο δυνατή και τόσο λεπτή συγχρόνως, ώστε τον εκμηδένιζε και τον έκανε να χάνει τις αισθήσεις του...

Ωστόσο, η παράφορη αυτή αγάπη, ούτε στις φρεσές του πυρετού του άκομα, δεν του έφερε καμιά επιθυμία να γνωρίσει και τη γυναίκα, η οποία είχε εμπνεύσει το μεγαλειώδες αυτό έργο στο Φρεβίλ. Φανταζόταν ότι στην πραγματικότητα, έατο και αν το μοντέλο της εικόνας συμμεριζόταν το αίμα του, θα έννοιωθε πολλές απογοητεύσεις και θλίψεις, ενώ αυτή που ζούσε μέσα στο μυαλό του δεν τον έκανε να νοιώθει τίποτε απ' αυτά.

Ακούγε πάντα χαμογελαστή τις πιο τρελλές εξομολογήσεις του και ποτέ η κόρη δεν ζωγραφίζονταν στα ώρια της μάτια, και ποτέ ένα πείσμα δεν έκανε μια πυχή στα χείλη της.

Ωστόσο, καταλάβαινε ότι η μέθη αυτή που τον έδωλε ολόκληρον, του συνέτριβε το κορμί και τον εκμηδένιζε κάθε μέρα περισσότερο. Μά τι τον έμελλε;

Ένοιωθε πως θα πέθαινε, χωρίς να του ξεφεύγει ένα παράπονο γι' αυτό το σύντομο τέλος του.

Ξαπλωμένος πάνω σ' ένα σωρό μαξιλαριών, μη έχοντας πια τη δύναμη να σταθεί όρθιος, βασιζόμενος από άγριο βήχα που του έξοχιζε το στήθος κ' έκανε ν' ανεβαίνει στα χείλη του ένας κόκκινος αόριστος, ο Πέτρος εκύτταζε με μάτια που έλαμπαν από πυρετό τη μυστηριώδη του ερωμένη.

Ορβιός στο πλευρό του, ο Φρεβίλ τον έρωτούσε κάθε τόσο:

— Έλα λοιπόν!... Θέλεις να σου φέρω;... Θέλεις να σου φέρω το μοντέλο της εικόνας μου; Έχει συγκινηθεί πολύ από

το πάθος που σε βασανίζει και θέλει πολύ να σε δει...

Μά ο ποιητής του απαντούσε στερεότυπα:

— Όχι!...

— Μά γιατί; έκανε σε μια στιγμή ο ζωγράφος.

— Γιατί; απάντησε ο Βαρνέ με τη σδυμένη του φωνή, αναστατώνοντας λίγο στα μαξιλάριά του. Γιατί σοβάμαι πως η Τέχνη σου έχει εξιδανικεύσει πολύ τα χαρακτηριστικά της κι' ότι βλέποντας το μοντέλλο δεν θ' αναγνωρίσω στο πρόσωπό του 'Εκείνη, τη δέσποινα των όνειρών μου...

Φοβάμαι επίσης πως η ψυχή του δεν θα είναι όμοια σε γλυκύτητα, σε χάρη και σ' απλότητα με την ψυχή της εικόνας... Φοβάμαι ακόμα πως η φωνή του δεν θα έχει τις μουσικές αποχρώσεις που άνηγγυον μες στην καρδιά μου... Μπορεί να με βεβαιώσης ότι η γυναίκα αυτή είναι ακριβώς εκείνη που έχει φαντασθεί το μυαλό μου;... "Όχι!... Δεν είν' έτσι;... Ασφαλώς δε μόλις θά την έβλεπα, το όνειρό μου θά έδουλε, η όπτασίς μου θά διελύονταν και κάθε χαρά γι' αμένα θά χάνονταν.

Μιλώντας σαν τρελλός! του φώναζε ο φίλος του. Μά υπάρχει τίποτε πιο ωραίο από τη ζωή, από την πραγματικότητα;

— Ναι, του απάντησε μ' ένθουσιασμό ο ποιητής, υπάρχει: το όνειρο που δεν άπασα.

— Αυτό μονάχα ένας τρελλός θά μπορούσε να το πη!... φώναζε ο ζωγράφος. Μπορεί το μοντέλλο να μην είνε όμοιο με τον αϊρέ σου... 'Αλλά υπάρχει, ζή!... Ένώ αυτή η εικόνα που λατρεύεις δεν είνε παρά ένα παιδί που μπορεί κανείς σε μια στιγμή να το καταστρέψει.

Και, συνδυάζοντας τα λόγια με τα έργα, μινιόμενος, έβω φρενών, ο Φρεβίλ άρπαζε το έργο του και το ξέσκιζε σε κομμάτια.

Μπρός σ' αυτή τη βεβήλωση, ο Πέτρος τ' άχασε για μια στιγμή.

Μά έπειτα, βλέποντας τα κομμάτια της εικόνας, έννοιωσε ένα τρομερό, απερίγραπτο πόνο. 'Ο φίλος του είχε δολοφονήσει την αγαπημένη του! Αμέσως σαν τρελλός ώρμησε έναντιον του για να τον τιμωρήσει.

Μά άμεσως η δύναμής του τον εγκατέλειψαν και, ουρλιάζοντας άγρια σαν θηρίο που το πλήγωσαν θανάτω, σωριάστηκε νεκρός άπάνω στα μαξιλάρια του.

DANIEL RICHE

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ

Μια φορά κάποιος βασιλεύς της αρχαιότητας, ο οποίος διακρινόταν για την ανικανότητά του στη διοίκηση του στρατού του, έκανε παρατηρήσεις σ' ένα γενναίο πολεμιστή, επειδή δεν είχε υπακούσει στις διαταγές του.

— Για ποιά λόγια να υπακούσω; απάντησε βαρβαρώς ο πολεμιστής. "Όσοι παρακούουν στις διαταγές σου καταδικάζονται σε θάνατο, όσοι όμως ακολουθούν τις διαταγές σου, καταδικάζονται στην κοινή περιφρόνηση.

Εγώ λοιπόν προτιμώ χίλιες φορές το θάνατο παρά την περιφρόνηση! του, οι οποίοι, για τη δυστυχία του,

ΑΡΑΒΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΜΠΕΡΜΠΕΡΙΝΩΝ

— Οι τρεις κλέφτες

Μια φορά κ' έναν καιρό τρεις ληστές είχαν στήσει καρτέρι σε μια δημοσία οδό. Κά-

ποια ώρα, έτυχε να περάσει απ' εκεί ένας πλούσιος έμπορος. Οι ληστές τον έπιασαν, τον εσκότωσαν και πήραν τα λεφτά που είχε μαζί του. "Υστερ' από τη ληστεία τους θέλησαν να φάνε και να πιούν και ο ένας απ' αυτούς κίνησε για την πολιτεία να ρέει φαγιά και κρασιά. Τότε οι άλλοι δυο συμφώνησαν να τον σκοτώσουν, όταν θά γύριζε και να μοιραστούν τον τάκο τους τα λεφτά. Μά κι' αυτός, καθώς τραβούσε το δρόμο του, σκέφτηκε: "Θά τους βάλω φαγάκι στο φαί κι' έτσι τα λεφτά θά μείνουν σε μένα.

Και, χωρίς να χάνη καιρό, μαζί με τα φαγιά και τα πιστά, αγόρασε και φαγάκι και το έριξε σ' αυτά. Μά, όταν έγυρισε στο λημέρι, οι συντρόφοι του τον σκότωσαν κι' έπειτα άρρισαν το πλέντι. "Υστερ' από λίγη ώρα πόντοι φοβεροί τους έπιασαν και πέθαναν κι' αυτοί...

Έτσι τα λεφτά που είχαν κλέψει από τον έμπορο, δεν έμειναν σε κανένα.

— Τέ τοσακάλι κι' η πέριδικα

Κάποτε ένα τσακάλι αντάμασε με μια πέριδικα και τη ρώτησε:

— Ποιος σε έκανε τόσο ώμορφη; Και η πέριδικα του απάντησε:

— Θά γίνης σαν κι' εμένα, αν κάνης ό,τι θά σου πω. Κόττα τον ούρανό ως ότου να θαμπωθείς και τότε τα μάτια σου θά πάρουν τη λαμπρότητα των δικών μου. Πέσε μέσα στο ραράγγι: και τότε τα πόδια σου θά γίνουν καμαρωτά σαν τα δικά μου. Πήδηξε από μια φτελιά μες στη λουλούδια και θ' αποχτήσης φτερά σαν τα δικά μου.

— Θά κάνω ό,τι μου λές, απάντησε το τσακάλι.

Και χωρίς να χάνη καιρό, έπεσε σ' ένα ραράγγι κι' έπαυσε το πόδι του, κύτταζε τον ούρανο και στενάθωνε, πήδηξε, τέλος, μες στη λουλούδια και σκοτώθηκε...

— Γιατί το κοράκι είνε μαύρο

"Όταν ο Θεός έπλασε το κοράκι, το έκανε άσπρο. Μά ο Δημιουργός το τιμώρησε και το έκανε μαύρο, γιατί δεν υπάκουσε στις διαταγές του. Νά τώρα πως έγινε η ιστορία αυτή: Μια μέρα, ο Θεός είπε στο κοράκι:

«Νά δυο σακκούλια... Το πρώτο είνε γεμάτο λεπτά και το δεύτερο φείρες. Το πρώτο να το πές στους χριστιανούς και το δεύτερο στους Μουσουλμάνους».

Το κοράκι έφυγε άμέσως. Μά το σακκούλι με τα λεπτά τον βάραινε πολύ και το έδωσε στους πρώτους ανθρώπους που συνάντησε στο δρόμο του, οι οποίοι, για τη δυστυχία του,

Νως έφτιαχνε την κιβωτό. Ένα άγριο γούρουνό πήγε κοντά τη νύχτα και της έδωσε με τους χαλιόδοντες του μια σανίδα. "Όταν την άλλη μέρα, ο πατέρας μας ο Νως ξύπνησε και πήγε να συνεχίσει τη δουλειά του στην κιβωτό, είδε τη σανίδα που έλειπε κι' έβγαλε μια άλλη στη θέση της. Και την τρίτη νύχτα όπως το άγριο γούρουνό εξακολούθησε τη δουλειά του, "Όταν ο πατέρας μας ο Νως είδε την άλλη μέρα πως έλειπε η σανίδα πάλι, θυμάσε πολύ, και, καθώς θέλησε να βάλει βιαστικά μια άλλη

Καί, χωρίς να χάνη καιρό, κάλεσε άμέσως όλο το λαό μπρός στο παλάτι του και είπε:

— Κάποιος κλεφτοκοιτάς βρέσκει ανάμεσα σας. "Ας προσέξη καλά, γιατί τον ξέρω. Έχει βγάλει φτερά στο κεφάλι του.

— Άμέσως ο κλέφτης φοβισμένος κι' ανήσυχος έφερε το χέρι του στο κεφάλι του.

— "Ο Σολομών τον είδε άμέσως και φώναξε:

— Νά ο κλέφτης! Πιάστε τον!...

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Φέρτε με στα καλύτεριωτα της νειό- (της μου λιστάσια, στα βλάχματα σπάρτα κοντά, στα κα- (ταπράσινα τ' αμπέλια να ξαναϊδώ στις κερασιές επάνω τὰ (κεράσια

κι' ή λυγρές να τὰ τραγούν, στ' αὐ- (τιὰ κεραμάντας τα, όλες γέλια. ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Η Παριζιάνα φορούν την εποχή αυτή, το πρωί, ένα απλό ταγιέρ με τ-σια γραμμή, ή ένα κοστούμι σπόρ, κι ένα μικρό καπέλλο από φέτρο, χωρίς καμιά γαρνιτούρα.

Τα πρωινά αυτά κοστούμια και τα σπόρ γίνονται, ως επί το πλείστον, από τουνέν, από τζέσεϊ, από κασά και από ντρά.

Όταν πρόκειται να βγῇ έξω το άπογευμα, ένωρίς, ή Παριζιάνα θά φορέση ένα όραιο ταγιέρ από βελούδο, ή ένα άνσαμπλ, του όποιου τó φόρεμα γίνεται από κρέπ-σατέν και από πάν, και τó επανωφόρι από μπρα-ίτσάντς, ή από γούνα.

Έπίσης συνήθιζονται τόν τελευταίο καιρό στο Παρίσι και τά άνσαμπλ από ντρά, γαρνιρισμένα με άστρακάν.

Με όλ' αυτά τά φορέματα πηγαίνουν μικρά καπέλλάκια χωρίς μπόρ.

Αργά τó άπογευμα — μετά τās πέντε — ή Παριζιάνα θά φορέση πύδ λουσάτα φορέματα, από βελούδο, από δαντέλλα, από κρέπ-ζωρζέτ, από σατέν ή από κρέπ-ντέ-σίν. Τό καπέλλο πού συνοδεύει τά φορέματα αυτά είνε βελούδινο ή από πάν, με μπόρ ιδιόρρυθμο, γυρτό ή σηκαμένο στο πλάι ή έμπρός, με μιά καρφίτσα από στράς.

Η κατελίνες από μαύρο βελούδο, ή μπλέ-μαρέν, ή καφέ, φοριούνται πολύ τελευταία και πηγαίνουν σε όλα τά πρόσωπα.

Με τά καπέλλα πού έχουν γυριστά μπόρ πηγαίνουν πολύ βέλα του αὐτοῦ χρώματος, όπως επίσης με καπέλλα λούσου πηγαίνουν μικρά δαντελένια βέλα.

Θεωρείται πολύ σικ νά είνε άσορτί τά παπούτσια, ή τσάντα και τά γάντια. Είνε πολύ τής μόδας τά παπούτσια Ρισελί, μαύρα, μπλέ-μαρέν ή καφέ. Επίσης συχνά τά παπούτσια είνε άσορτί με τó φόρεμα.

Τά πρωινά κοστούμια γίνονται άρκετά κοντά, ενώ τά άπογευματινά είνε κάπως μακρύτερα, τά δέ λουσάτα άπογευματινά γίνονται άκόμη πύδ μακρύνει και άνισα δεξιά ή άριστερά.

Τά φορέματα πού φορούν τελευταία ή Παριζιάνας τó βράδυ είνε πολύ όραιο και έχουν πολύ μακρές φοβότες, γαρνιρισμένες με βολάν, με γκοντέ, με παννύ, με πάν, με φεστόν όλόγυρα και με μακρές ζώνες.

Η φοβότες τών φορεμάτων χοροῦ γίνονται πύδ κοντές έμπρός, ώστε ν' άφήνουν τίς κνήμες άνοιχτές.

Όλα τ' άλλα

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

βραδυνά φορέματα είνε μακρύνει τούς άστραγάλους, και πύδ μακρύνει πύδ, ώστε νά σχηματίζουν ούρά.

Τό χρώμα πού επικρατεί αυτή την εποχή, για τó βράδυ, είνε τó καφέ, τó όποιον δέν έσυνήθιζτο ως τώρα για τó βράδυ. Και όμως κάνει πολύ όραιο έντύπωση στα ηλεκτρονικά φώτα και πηγαίνει πολύ στο πρόσωπο. Είνε πύδ πάντων τής μόδας τó καφέ σκούρο.

Τά μαλλιά συνήθιζονται τελευταία λιγώτερο κοντά από άλλοτε, έξακολουθούν όμως νά είνε πάντα κομμένα. Τό μάκρος τούς είνε τόσο, όσο άκριβώς χρειάζεται για νά σχηματίζονται μ' αυτά όντυλασιόν και μικρές μπονιόλες.

Με τά χτενίσματα αυτά πηγαίνουν πολύ τά χτενάκια και τά διαδήματα με πέτρες, καθώς και τά άνθη, τά όποια έφέτος είνε τής μόδας για τó βράδυ.

Πέρνει τά καπέλλα έσκέπαζαν έντελώς τά μαλλιά μας. Έφέτος όμως τά καπέλλα θά φοριούνται έτσι ώστε νά φαίνεται όλο τó μέτωπο, κάποτε δέ και μέρος του κεφαλιού.

Η καλύτερη μερικόν νέων καπέλων, αντί νά προσαρμόζονται στη μέση του κεφαλιού, όπως άλλοτε, τοποθετούνται στο πλάι! Πολλά επίσης από τά έφετεινά καπέλλα έχουν μπόρ σηκαμένα έμπρός, ντραπέ στα πλάγια και άνοιγμένα πρὸς τά αυτιά.

Τά κλός επίσης θά φορεθούν πολύ και έφέτος. Τά έφετεινά κλός δέν θά έχουν ίσο μπόρ όλόγυρα, αλλά πύδ μακρύνει πύδ.

Θά ίδουμε έφέτος, στα ταγιέρ και στα επανωφόρια, άρκετά ρεβέρ στρογγυλά.

Έπίσης άρκετά επανωφόρια θά γαρνίζονται με μιά μικρή κάππα πίσω.

Πολλά από τά έφετεινά φορέματα θά γαρνίζονται με φιδόγκους από τó ίδιο ύφασμα. Η γαρνιτούρα αυτή δέν πηγαίνει παρά σε φορέματα από ύφασμα λεπτό.

H. MONTAIN

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Α' και Β') Δύο κομμάτια επανωφόρια από λαϊνάζ. Τό πρώτο γίνεται από λαϊνάζ φανταζι, καφέ και άσπρο, με ένκρουστασιόν καφέ και γούνα καστώρ. Τό δεύτερο πάλι γίνεται από λαϊνάζ κόκκινο, γαρνιρισμένο με χονδρή βελονιά στις τσέπες, στα πλάγια και στα μανίκια και με γιαννά από μαύρη γούνα.

Γ') Επανωφόρι από μαύρο βελούδο, γαρνιρισμένο με άσπρα γυαλόν και άσπρη γούνα.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

('Ορθοφωνα)

ΔΙΣΚΟΙ

('Ηλεκτροικοί)

ΤΑ ΜΟΝΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΝ
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΑΙ Σταδίου 3

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Νεοτρά 53 γ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τσιμισκή 22 Μέγαρον Βικτώρια

ΠΑΤΡΑΙ Μαιζάνος 69

ΒΟΛΟΣ Γερ. Φλωριάς 'Οδός 'Ιωλίου

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ 9Α ΑΘΗΝΑΙ

ΖΩΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
Κατά τής ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
και τών ΡΥΤΙΔΩΝ

ΕΚ

ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

RAD'O-ACTIF

του

DOCTEUR

MONTEIL

PARIS

ΧΡΥΣΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΠΑΣΤΕΡ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΤΑΛΟΓΩΝ ΔΩΡΕΑΝ

Εν τας: Έπαρξιας έναντι λογ. 5

ANNA ΣΚΑΛΙΔΡΗ

Έγ. Κωνσταντίνου 12 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΟΙΦΗ

βάφει

στυλινώνει

μαλακώνει

διατηρεί

τὸ δέρμα

"ELSA,"

ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Τά προηγούμενα φύλλα τής «ΟΙ-
κογενείας» τιμώνται δραχμὰς 3.

ΝΕΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

N. TZANNE

ΓΩΝΙΑ ΑΓ. ΚΩΝΣΤ-ΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΧΡΑΤΟΥΣ (ΙΜΟΝΙΔΑ)

Πλούσις συλλογή ΑΔΙΑΒΡΟΧΩΝ γυναικίων με-
ταξωτών και μη-ί; τιμὰς άφηνεάτω; εύθηνά;

Γά έσωτερικά Κου-
φώματα τών σπιτιών
Σας

νά άππιτείτε νά βάφονται με
τά ειδικά Γερμανικά βερνι-
κοχρώματα

"TEMPEROL"

τά όποια είνε άνθεκτικά εις
πλύσιμον κι δίδουν εις τó
σπίτι έξαιρετικόν λούσο χα-
ρισμεγάλην έπιπρόσδετον δα-
πάνην.

Παλόνται: Γραφείον Π. ΤΣΑ-
ΓΚΑΡΗ, 'Αθήναι, Λέκκα 21α.

Θέλετε νά κάμετε
οικονομίαν;

Νά βαψείτε υόνη Σας τά περ-
σινά Σας φορέματα με Γερ-
μανικὰς βαφ-ς μάρας

ARTI

και δὲ γίνουιν έντε, ως και-
νούργια.

Αί βαφαί ARTI παλόνονται εις
τά Φαρμακεία και τά 'Εμ-
πορικά της συνεικίας σας εις
60 modérnους χρωματισμούς.

Γεν. 'Αντιπρ. Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
'Αθήναι, Λέκκα 21α.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΥΜΜΩΗΡΙΟΝ
ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΣΠ. ΚΑΜΠΙΤΣΗ

ΣΤΟΑ ΠΑΠΟΥ (Σοφ. κλέων. 9)
Περιποιήσι, κοθαριότης άφθα-
τος. Είδικες τεχνίτες διά τα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

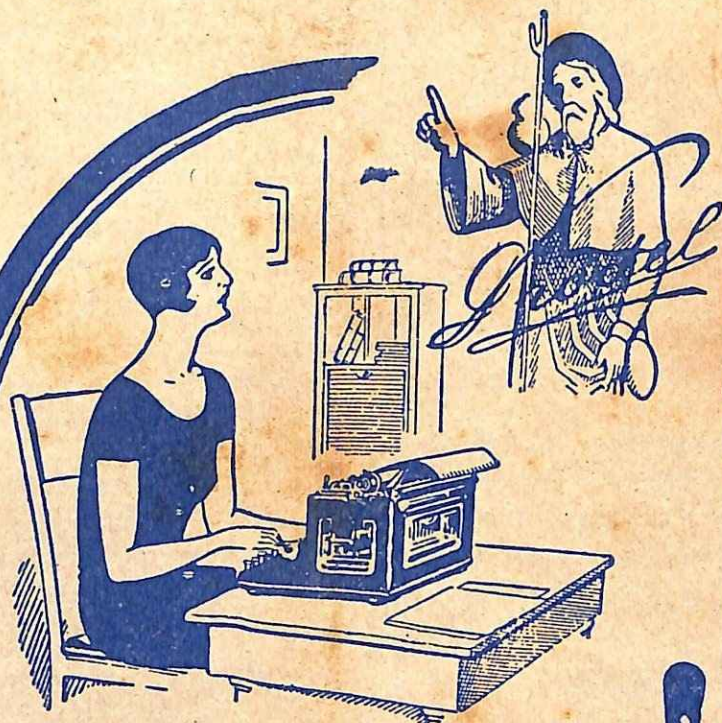
ΧΑΡΤΗΣ ΟΚΑΣ

ΑΠΟΤΑΝΘΗΤΕ :

ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ
ΤΟ "ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,
ΤΟΥ 1930

ΘΑ ΕΙΝΕ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΔΙΑ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΕ
ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΦΟΡΝΕΙ!

Ἡ κακὴ πέψις καὶ ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία δά σέ κάμουν νά ἀρρωστήσης. Νά πέρνης κάθε πρωΐ ἓνα κουταλάκι Μαγνησία Σ.Πελλεγρίνο Μάρκας «Rodel». Θά τακτοποιήσῃ τὴν λειτουργίαν τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων καὶ ἡ ἐργασία δέν δά εἶναι ἐπίπονος.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ

LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO MODERNO. TORINO
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι ὁ Θεόδωρος Σ. Βασιλείαδης, Εὐριπίδου 6 Ἀθήναι